

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

14 januari 1998

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

DECREET VASTSTELLING WAPEN PRIVÉ-PERSONEN EN INSTELLINGEN

DECREET OPRICHTING DIENST VOOR TAALADVIES

DECREET WIJZIGING DECREET KWALITEITS- EN VEILIGHEIDSNORMEN VOOR KAMERS EN STUDENTENKAMERS

MONDELINGE VRAGEN

Inhoud

Nr. 21

Woensdag 14 januari 1998
Morgenvergadering

Bericht van verhindering	1
Ontwerp van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Beleidsplan	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van resolutie	
Indiening en verwijzing	1
Verslagen	
Indiening	2
Met redenen omklede moties	
Indiening	3
Motie	
Indiening	3
Moties van gemeenten	
Indiening	3
Motie van een provincie	
Indiening	3
Mededeling van de Europese Commissie	
Indiening	4
Mededeling van de federale regering	
Indiening	4
Mededelingen van de Vlaamse regering	
Indiening	4
Mededelingen van het Rekenhof	
Indiening	4
Mededeling van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap	
Indiening	5
Mededeling van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)	
Indiening	5

Jaarverslagen	
Indiening	5
Arresten van het Arbitragehof	
Indiening	5
Kennisgevingen van het Arbitragehof	
Indiening	6
Mededeling van de voorzitter	6
Motie van orde	
Voorstel tot spoedbehandeling	6
Spreker : de heer Jos Stassen	
Voorstel van decreet van de heer Marc Olivier c.s. houdende erkenning van de burgerlijke familiewapens	
– 740 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 3	
Algemene bespreking	7
Sprekers : mevrouw Mieke Van Hecke, verslaggever, de heren Marc Olivier en Chris Vandenbroeke	
Artikelsgewijze bespreking	9
Voorstel van decreet van de heren Ludo Sannen en Gilbert Vanleenhove houdende oprichting van een Dienst voor Taaladvies	
– 838 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3	
Algemene bespreking	11
Sprekers : de heren Gilbert Vanleenhove, Ludo Sannen en Paul Van Grembergen	
Artikelsgewijze bespreking	16
Spreker : de heer Gilbert Vanleenhove	
Voorstel van decreet van de heren Marc Olivier, Jacques Timmermans en Carl Decaluwé houdende wijziging van artikel 10 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers	
– 794 (1997-1998) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	17
Spreker : de heer Marc Olivier	
Artikelsgewijze bespreking	18
Regeling van de werkzaamheden	18
Bijlage	
Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de OCMW-steun aan de in België vertoevende asielzoekers	20
Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de zorgdifferentiatie in de gehandicaptenzorg voor volwassenen en meer bepaald de differentiatie tussen tehuizen, werkenden en diensten voor beschermd wonen,	22
Mondelinge vraag van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de heraanleg van de Turnhoutsebaan en de Bredabaan in Antwerpen	24
Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de onbemande camera's,	26
Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de mogelijke inplanting van een nieuwe gevangenis in de provincie Limburg	27
Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van	

Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de aanbevelingen door de Vlaamse Havencommissie	28
Mondelinge vraag van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het uitblijven van een beslissing over de wijziging van het gewestplan Mechelen	30
Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de vervuiling met zware metalen van de berm E17 te Rekkem-Menen	32
Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de inspanningen van de Vlaamse regering om van 11 juli een officiële betaalde feestdag in Vlaanderen te maken	33
Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het Verrebroekdok in de Waaslandhaven	35
Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de betwistingen bij de bouw van het Verrebroekdok in de Waaslandhaven	37
Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de stand van zaken inzake nieuwe wettelijke maatregelen om nalatige gemeenten ertoe te dwingen de decreten in hun totaliteit uit te voeren	39

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10.15 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHT VAN VERHINDERING

Veerle Heeren : familieverbindingen.

ONTWERP VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende ontwerp van decreet werd ingediend :

- Ontwerp van decreet tot wijziging van sommige bepalingen van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995
– 876 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de commissie voor Mediabeleid.

VOORSTELLEN VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

- Voorstel van decreet van de heren Chris Vandebroek en Johan Sauwens houdende wijziging van artikel 253 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen voor wat betreft de onroerende voorheffing voor open monumenten

– 873 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de commissie voor Financiën en Begroting.

- Voorstel van decreet van de heren Eddy Schuermans, Peter Vanvelthoven, Johan Sauwens en Jaak Gabriëls houdende wijziging van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de herstructurering van de GIMV, GIMVINDUS, VMH, Mijnen en LIM en tot oprichting van het Limburgfonds en van de permanente werkgroep Limburg

– 874 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.

- Voorstel van decreet van de heren Herman Suykerbuyk en Georges Cardoen houdende opheffing van de artikelen 7 en 8 van het decreet van 10 vendémiaire van het jaar IV

– 879 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting.

BELEIDSPLAN**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende beleidsplan werd ingediend :

- Beleidsplan Vlaanderen – Europa 2002 "Vlaanderen in de wereld : Samenwerken in verantwoordelijkheid en solidariteit voor een duurzame ontwikkeling", ingediend door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

– 877 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden.

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heer Didier Ramoudt betreffende het installeren van permanente meetapparatuur voor het meten van zowel geluidsintensiteit als gassen op de luchthaven van Oostende
– 878 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.
- Voorstel van resolutie van de heer Johan Malcorps, mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht en mevrouw Gerda Raskin betreffende de nood aan de ontwikkeling van alternatieve technologieën inzake de eindverwerking van huishoudelijk afval
– 882 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud.
- Voorstel van resolutie van de heren Jef Sleeckx, Hugo Van Rompaey en mevrouw Cecile Verwimp-Sillis betreffende de Koerdische kwestie
– 888 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden.

- Verslag namens de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting uitgebracht door de heer Herman De Loor houdende aanvulling van artikel 10 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers
– 794 (1997-1998) – Nr. 2.
- Verslag namens de commissie voor Cultuur en Sport uitgebracht door de heer Michiel Vandebussche over het voorstel van decreet van de heren Ludo Sannen en Gilbert Vanleenhove houdende oprichting van een Dienst voor Taaladvies
– 838 (1997-1998) – Nr. 3.
- Verslag namens de commissie voor Financiën en Begroting uitgebracht door de heer Leo Cannaerts over de gedachtewisseling over het rapport over de diensten met afzonderlijk beheer van de Vlaamse Gemeenschap van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid
– 870 (1997-1998) – Nr. 1.
- Verslag namens de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden uitgebracht door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen over de gedachtewisseling over het jaarboek 1997 De arbeidsmarkt in Vlaanderen, uitgebracht door de Stuurgroep Strategisch Arbeidsmarktonderzoek, met medewerking van het Steunpunt Werkgelegenheid, Arbeid en Vorming (WAV)-Leuven en over het rapport De arbeidspositie van laaggeschoolde meisjes en vrouwen in Vlaanderen, uitgebracht door de Vlaamse Overlegcommissie Vrouwen
– 880 (1997-1998) – Nr. 1.

VERSLAGEN

Indiening

De voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- Verslag namens de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting uitgebracht door de heer Mark Van der Poorten over het voorstel van resolutie betreffende de dringende noodzaak om maatregelen te treffen tot financiering van de toepassing van de CAO-Kelchtermans voor alle personeelsleden in plaatselijke overheidsdiensten
– 686 (1996-1997) – Nr. 2.
 - Verslag namens de commissie voor Cultuur en Sport uitgebracht door mevrouw Mieke Van Hecke over het voorstel van decreet van de heer Marc Olivier c.s. houdende erkenning van de burgerlijke familiewapens
– 740 (1996-1997) – Nr. 3.
 - Verslag namens de commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid uitgebracht door de heer Erik Matthijs over de hoorzitting over de optimalisering universitair aanbod in Vlaanderen. Eerste voortgangsrapport van de heer Roger Dillemans, ere-rector
– 883 (1997-1998) – Nr. 1.
 - Verslag namens de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud uitgebracht door de heer Leonard Quintelier over de hoorzittingen over huisvuilverbrandingsinstallaties en alternatieve verwerkingstechnieken voor huishoudelijk afval
– 887 (1997-1998) – Nr. 1.
-
-

MET REDENEN OMKLEDE MOTIES**Indiening**

De voorzitter : De volgende met redenen omklede moties werden ingediend :

- Met redenen omklede motie van de heer Marc Olivier, mevrouw Yolande Avontroodt, de heer Guy Swennen, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heren Bart Vandendriessche en Kris Van Dijck tot besluit van de op 6 januari 1998 door de heer Marc Olivier in commissie gehouden interpellatie tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over het preventiebeleid ten aanzien van gokverslaving – 884 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot besluit van de op 7 januari 1998 door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen in commissie gehouden interpellatie tot de heer de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de toegankelijkheid voor doven en slecht-horenden van de publieke dienstverlening via de Vlaamse Infofoon – 885 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heer Wilfried Aers tot besluit van de op 8 januari 1998 door de heer Felix Strackx in commissie gehouden interpellatie tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de implementatie van het gelijkheidsbeleid voor de gehandicapten – 886 (1997-1998) – Nr. 1.

MOTIE**Indiening**

De voorzitter : De volgende motie werd ingediend :

- Motie van de heer Etienne Van Vaerenbergh betreffende een belangenconflict – 875 (1997-1998) – Nr. 1.

Deze motie ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MOTIES VAN GEMEENTEN**Indiening**

De voorzitter : De volgende moties van gemeenten werden ingediend :

- Motie van de gemeente Brakel tegen de opheffing van de omzendbrief van 1 oktober 1975 inzake de oprichting van constructies ter vervanging van door brand of storm vernielde eigendommen, goedgekeurd door de gemeenteraad op 17 november 1997 (DOC 37/1997-1998) ;
- Motie van de gemeente Arendonk inzake het afvalstoffenplan, goedgekeurd door de gemeenteraad op 8 december 1997 (DOC 40/1997-1998) ;
- Motie van de gemeente Overijse tegen de opheffing van de omzendbrief van 1 oktober 1975 inzake de oprichting van constructies ter vervanging van door brand of storm vernielde eigendommen, goedgekeurd door de gemeenteraad op 18 november 1997 (DOC 42/12997-1998).

Deze moties van gemeenten liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MOTIE VAN EEN PROVINCIE**Indiening**

De voorzitter : De volgende motie van een provincie werd ingediend :

- Motie van de provincie Vlaams-Brabant betreffende de actuele problemen in verband met de toepassing van de taalwetten in de rand- en taalgrensgemeenten in Vlaams-Brabant,

Voorzitter

goedgekeurd door de provincieraad op 2 december 1997
(DOC 45/1997-1998).

Deze motie van een provincie ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELING VAN DE EUROPESE COMMISSIE**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededeling van de Europese Commissie werd ingediend :

- Conclusies van de Europese Raad in Luxemburg van 12 en 13 december 1997
(DOC 41/1997-1998).

Deze mededeling van de Europese Commissie ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELING VAN DE FEDERALE REGERING**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededeling van de federale regering werd ingediend :

- Jaarverslag van de Opvolgingscommissie betreffende de Milieutaksen voor de periode 1993-1994
(DOC 38/1997-1998).

Deze mededeling van de federale regering ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELINGEN VAN DE VLAAMSE REGERING**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededelingen van de Vlaamse regering werden ingediend :

- Eerste voortgangsnota overeenkomstig het decreet van 13 mei 1997 houdende de opvolging van de resoluties van de Wereldvrouwenconferentie die van 4 tot 14 september 1995 in Peking heeft plaatsgehad (periode september 1995 – september 1997)
(DOC 43/1997-1998) ;
- Overeenkomst tussen de Belgische Staat en de v.z.w. Vlaamse Vereniging voor Ontwikkelings-samenwerking en Technische Bijstand (VVOB)
(DOC 50/1997-1998).

Deze mededelingen van de Vlaamse regering liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELINGEN VAN HET REKENHOF**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededelingen van het Rekenhof werden ingediend :

- Audit door het Rekenhof in samenwerking met de Nederlandse Algemene Rekenkamer, in verband met de uitvoering van het Verdrag van 17 januari 1995, gesloten tussen het Vlaamse Gewest en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de verruiming van de vaarweg in de Westerschelde, goedgekeurd bij decreet van 22 december 1995
(DOC 46/1997-1998) ;
- Mededeling van het Rekenhof over het besluit van de Vlaamse regering van 25 november 1997 tot herverdeling van basisallocaties van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1997
(DOC 47/1997-1998).

Voorzitter

Deze mededelingen van het Rekenhof liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELING VAN HET MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP
Indiening

De voorzitter : De volgende mededeling van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werd ingediend :

- Advies bij het Vlaamse horizontale begrotingsprogramma wetenschapsbeleid 1997 ;

Tweede aanbeveling betreffende de Vlaamse deelname aan het ruimteonderzoek in het kader van het ESA (DOC 44/1997-1998).

Deze mededeling van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELING VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN (SERV)
Indiening

De voorzitter : De volgende mededeling van de SERV werd ingediend :

- Een regionale en sectorale analyse van de bedrijfsprestaties op basis van de CD-ROM van de Balanscentrale van de Nationale Bank van België (DOC 39/1997-1998).

Deze mededeling van de SERV ligt ter inzage op

JAARVERSLAGEN**Indiening**

De voorzitter : De volgende jaarverslagen werden ingediend :

- Jaarverslag 1997 van de Vlaamse Commissie voor Ruimtelijke Ordening (DOC 48/1997-1998) ;
- Jaarverslag 1996 van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (DOC 49/1997-1998).

Deze jaarverslagen liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

ARRESTEN VAN HET ARBITRAGEHOF**Indiening**

De voorzitter : De volgende arresten van het Arbitragehof liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Arrest 75/97 van 18 december 1997 ;
- Arrest 76/97 van 18 december 1997 ;
- Arrest 77/97 van 18 december 1997 ;
- Arrest 78/97 van 18 december 1997 ;
- Arrest 79/97 van 18 december 1997 ;
- Arrest 80/97 van 18 december 1997 ;

Voorzitter

- Arrest 81/97 van 18 december 1997 ;
- Arrest 82/97 van 18 december 1997 ;
- Arrest 83/97 van 18 december 1997.

KENNISGEVINGEN VAN HET ARBITRAGEHOF**Indiening**

De voorzitter : De volgende kennisgevingen van het Arbitragehof betreffende beroepen tot vernietiging en prejudiciële vragen liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Rolnummers 988, 990, 1088 en 1089 (samengevoegde zaken) ;
- Rolnummers 1178, 1179, 1180 en 1181 (samengevoegde zaken) ;
- Rolnummer 1187 ;
- Rolnummer 1189 ;
- Rolnummer 1191 ;
- Rolnummer 1200 ;
- Rolnummer 1202 ;
- Rolnummer 1204 ;
- Rolnummer 1205 ;
- Rolnummer 1211 ;
- Rolnummer 1210 ;
- Rolnummer 1201 ;
- Rolnummer 1243.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

De voorzitter : Dames en heren, bij brief van 25 november 1997 had ik, conform artikel 3, §§ 3 en 4 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, het voorstel van decreet van de heer Suykerbuyk c.s. houdende vaststelling van de voorwaarden voor getroffen en van repressie en epuratie, en voor oorlogsslachtoffers om in aanmerking te komen voor een financiële tegemoetkoming, overgezonden aan het Overlegcomité.

Volgens het advies van de Raad van State ging het voorstel van decreet de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap te buiten.

De voorgeschreven termijn van veertig dagen verstreek op maandag 5 januari 1998 zonder dat het Overlegcomité tot een consensus is kunnen komen.

Na mijn brief van 25 november 1997, maar eveneens gedateerd op 25 november 1997, ontving ik van de voorzitter van het Parlement de la Communauté française een motie betreffende een belangenconflict aangaande hetzelfde voorstel van decreet.

Conform artikel 32, § 5 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen was de termijn voor overleg betreffende het belangenconflict, die zestig dagen bedraagt, geschorst gedurende de behandeling van het bevoegdheidsconflict. Bij brief van 13 januari 1998 heb ik derhalve de voorzitter van het Parlement de la Communauté française verzocht het overleg zo snel mogelijk aan te vatten.

MOTIE VAN ORDE**Voorstel tot spoedbehandeling**

De voorzitter : Dames en heren, met toepassing van artikel 44 van ons Reglement heeft de heer Stassen bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de voorzitter, bij motie van orde vraag ik de spoedbehandeling van het voorstel van resolutie van de heren Stassen en Malcorps betreffende de bouw van het Deurganck-

Stassen

dok in Waaslandhaven en de gevolgen ervan voor de leefbaarheid van Doel (stuk 889).

De voorzitter : We zullen ons hierover deze namiddag vóór de stemmingen uitspreken.

Het incident is gesloten.

VOORSTEL VAN DECREET van de heer Marc Olivier c.s. houdende erkenning van de burgerlijke familiewapens

– 740 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van decreet van de heer Olivier c.s. houdende erkenning van de burgerlijke familiewapens, waarvan het opschrift door de commissie werd gewijzigd als volgt : " voorstel van decreet houdende vaststelling van het wapen van privé-personen en instellingen ".

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Van Hecke, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, laat me beginnen met een vrij citaat uit een Vlaamse kwaliteitskrant, om De Morgen niet te noemen.

'130 aanvragen voor wapenschilden heeft de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde de afgelopen tien jaar de revue zien passeren. Gemiddeld één aanvraag per maand en de trend is stijgend. Mensen hebben steeds meer oog voor geschiedenis en traditie. We zien dat aan de explosieve groei van de groep amateur-genealogen. Wie de afstamming van zijn familie nagaat, komt bijna onvermijdelijk met wapenschilden in contact. Het heeft te maken met respect voor de voorouders, met een familiegevoel. Mensen die jarenlang bezig zijn met zo een genealogisch onderzoek zien in de erkenning van een familiewapen een mooie afronding. Die erkenning en de eruit volgende bescherming tegen misbruik vormen tot op vandaag een probleem'.

Ik begin met opzet met dit citaat omdat men van De Morgen moeilijk kan beweren dat hij zich ideologisch sterk verbonden weet met wapenschilden. Ik kan u de lectuur van dit artikel aanbevelen al was het maar omwille van de cartoons erbij. Net zoals de leden van de commissie voor Cultuur, ging de journalist op zoek naar de beweegredenen en de intrinsieke waarde van familiewapens. Uit de georganiseerde hoorzitting met leden van de Vlaamse Heraldische Raad werd de relevantie van de decretale bescherming, zoals beoogd door het voorstel van decreet van de heer Olivier, aangetoond.

Het decreet zelf regelt de erkenning en bescherming tegenover derden van het gebruik van heraldisch verantwoorde wapens door privé-personen en instellingen. Er werd in een aparte regeling voorzien voor de zogenaamde oude wapens, die reeds honderd jaar geleden door voorouders werden gevoerd, en voor nieuwe wapens. De erkenning voor het voeren van deze wapens wordt verleend door de Vlaamse regering na advies van de Vlaamse Heraldische Raad.

Twee aspecten van de decretale tekst kregen bij de bespreking bijzondere aandacht. Ten eerste de nieuwe inzichten met betrekking tot de overerving van familiewapens. Historisch werden wapens wel geërfd door de vrouwelijke nakomelingen, maar konden deze niet instaan voor de verdere overerving ervan door hun nageslacht. De regeling kan best worden vergeleken met de overerving van familienamen. Het decreet voorziet bij de nieuwe wapens in de mogelijkheid tot wijziging van deze regeling, met name het recht om op vraag van de aanvrager het familiewapen in vrouwelijke lijn over te erven. Dit biedt de mogelijkheid om nieuwe inzichten terzake soepel in te passen in de voorliggende regelgeving.

Het tweede probleem betrof de sanctionering. Uiteraard blijft een bescherming zonder sanctionering een vrome wens, maar in de praktijk een dode letter. De commissie was nochtans van oordeel dat het vooropstellen van een geldboete volstond en dat dreigen met gevangenisstraf de doelstellingen niet diende.

Het voorstel van decreet werd bij unanimité van de stemmen van de aanwezige commissieleden aangenomen. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer Marc Olivier (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte colle-

Olivier

ga's, eerst en vooral wens ik mevrouw Van Hecke te bedanken voor haar uitstekend verslag. Ze heeft in haar toelichting verwezen naar een krantenartikel waarin het opzet duidelijk werd omschreven.

Wie zich bezighoudt met de afstamming, krijgt automatisch en bijna onvermijdelijk met wapenschilden te maken. Heel wat onderzoekers stoten op wapenschilden die ooit door de voorvaders werden gevoerd. Zoals mevrouw Van Hecke heeft aangehaald, willen anderen de verbondenheid met het verleden uitdrukken door een nieuw wapenschild te ontwerpen en te gebruiken. Er bestaan adellijke en burgerlijke familiewapens, die door middel van publicaties worden geregistreerd door het in 1973 opgerichte heraldisch college. Dit college heeft hiermee bijzonder waardevol werk verricht. Ik wens hiervoor dan ook mijn waardering uit te spreken.

Een officiële, wettelijke regeling voor de erkenning en registratie is evenwel wenselijk. Dit geldt zowel voor de nieuwe burgerlijke familiewapens als voor de wapens voor instellingen. Men vergeet dikwijls dat verenigingen en instellingen ook wapenschilden voeren.

Het voorstel dat we hopelijk zullen goedkeuren, houdt in dat de Vlaamse regering, na consultatie met de heraldische raad, aan privé-personen en aan instellingen het recht verleent een nieuw of bestaand wapen te voeren. Bij de verlening aan privé-personen wordt de lijst van personen die het recht hebben om het wapen te voeren, alsook de wijze van vererving bepaald. Het decreet maakt het mogelijk om het wapen ook langs de vrouwelijke lijn te laten vererven, wat me niet onbelangrijk lijkt. Het decreet sluit bovendien goed aan bij de normen die voor erkenning, vaststelling of verlening van een burgerlijk familiewapen in het buitenland worden gehanteerd.

Het decreet heeft geen enkele budgettaire weerslag voor de Vlaamse Gemeenschap, aangezien de administratiekosten voor de erkenning, vastlegging of verlening van een wapen, en de opname ervan in de lijst, door de aanvrager worden gedragen.

Ik wens iedereen te bedanken die zijn of haar steentje heeft bijgedragen aan de totstandkoming van dit decreet. Meer in het bijzonder dank ik de voorzitter en de leden van de Vlaamse Heraldische Raad, de leden van de commissie voor Cultuur en Sport van het Vlaams Parlement, en de leden van de Vereniging voor Familiekunde.

Ik hoop dat de Vlaamse regering snel de nodige uitvoeringsbesluiten zal nemen om dit decreet in werking te laten treden. Ik hoop tevens dat we dit voorstel bij de stemming unaniem zullen goedkeuren. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Vandembroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandembroeke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, we zullen dit voorstel van decreet van de heer Olivier met veel sympathie goedkeuren. Toch wil ik vooraf nog enkele beschouwingen formuleren. Gezien de aard van het onderwerp wil ik een vergelijking maken tussen de wetenschappelijke wereld en de politieke wereld.

Zowel in de wetenschappelijke wereld als in de politieke wereld wordt er veel gepraat en geschreven. In de wetenschappelijke wereld maakt men er een erezaak van zijn bronnen te vermelden. Dat laatste gebeurt zelden in de politieke wereld. Vaak heb ik de indruk dat politici ideeën overnemen, ja zelfs bijna plagiëren. Met het voorstel van de heer Olivier is dat nu eens niet het geval. In de toelichting bij het voorstel wordt melding gemaakt van diegenen die als bron fungeerden : de genealogen, de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde, enzovoort. Ik vind dat dit wel eens mag worden vermeld.

We hebben twee inhoudelijke bedenkingen bij dit voorstel. Ten eerste : het onderwerp van de familiewapens opent een venster op de democratisering van het historisch onderzoek. Niet enkel de top lagen van de samenleving zijn voorwerp van onderzoek, ook de gewone man kan nu aan zijn trekken komen. Daaraan ligt een bepaalde geschiedenis ten grondslag. Iedere gemeenschap streeft ernaar om haar identiteit onder de aandacht te brengen en te bevestigen.

De verslaggeefster heeft daar ook over gesproken. Onder meer de zegelkunde – de sigillografie – biedt de mogelijkheid om met de reconstructie van een identiteit in de middeleeuwen te beginnen. De wapenkunde vormt een ander mogelijk uitgangspunt om dit pad te bewandelen. Tot op vandaag zit dit aspect vervat in de adellijke titels. Vanaf de vijftiende, zestiende eeuw, met de opkomst van het humanisme, wordt dit spectrum breder opgetrokken. De namen worden gestandaardiseerd. Naamkunde wordt dus belangrijk. Er wordt een proces van alfabetisering doorgevoerd waardoor ook brede lagen van de gemeenschap hierop kunnen inspelen. Dit is een manifest voorbeeld van

Vandenbroeke

Artikel 2

een verruimde democratische belangstelling voor de historiek. De interesse voor het historisch metier zit dus duidelijk in de lift. De jaarlijks toenemende studentenpopulatie en het aantal historische tijdschriften zijn daarvan een duidelijk bewijs. Er is waarschijnlijk geen enkel dorp in Vlaanderen dat niet over minstens één degelijk historisch tijdschrift beschikt.

Er zit een ondertoon in deze historische belangstelling. Als die tendens consequent wordt doorgetrokken, is dit de kristallisatie van het integraal federalisme. Men leeft in kleine kringen : in een gezin, in een bepaald dorp, in een bepaalde regio, enzovoort. Er is sowieso belangstelling voor de eigenheid.

We zullen het voorstel van de heer Olivier volledig steunen, niet om te bewijzen dat de Volksunie ideeën heeft of omwille van romantische, nostalgische beschouwingen. We zullen het steunen omdat we de diepe waarden van het historisch gevoel inschatten en deze een toekomstgerichte dimensie willen geven. (*Applaus*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heer Olivier c.s. houdende vaststelling van het wapen van privé-personen en instellingen.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

In dit decreet wordt verstaan onder :

- 1° privé-personen : de natuurlijke personen die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren en die aan de Vlaamse regering de erkenning vragen van het recht om een oud wapen te voeren of de verlening vragen van het recht om een nieuw wapen te voeren ;
- 2° instellingen :
 - a) de privaatrechtelijke rechtspersonen andere dan natuurlijke personen waarvan de zetel gevestigd is in het Vlaamse Gewest of waarvan de zetel gevestigd is in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, die wegens hun aard beschouwd moeten worden tot de Vlaamse Gemeenschap te behoren en die aan de Vlaamse regering de erkenning vragen van het recht om een oud wapen te voeren of de verlening vragen van het recht om een nieuw wapen te voeren ;
 - b) de privaot- of publiekrechtelijke Vlaamse onderwijsinstellingen ;
- 3° oud wapen : een heraldisch wapen waarvan kan worden bewezen dat het ten minste honderd jaar geleden publiekelijk werd gevoerd ;
- 4° nieuw wapen : een heraldisch wapen waarvan niet kan worden bewezen dat het gedurende ten minste honderd jaar publiekelijk werd gevoerd ;
- 5° de Raad : de Vlaamse Heraldische Raad ;
- 6° de lijst : de lijst van erkende en verleende wapens zoals opgesteld en bijgehouden door de Vlaamse regering.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK II

Bijzondere bepalingen

AFDELING I

Oude wapens

Voorzitter

Artikel 3

§ 1. Op aanvraag van een belanghebbende privé-persoon of instelling kan de Vlaamse regering, nadat ze de Raad heeft geraadpleegd, het recht erkennen om een oud wapen te voeren.

§ 2. De belanghebbende privé-persoon of instelling moet het bewijs leveren dat het betrokken wapen ten minste honderd jaar voor de datum van zijn aanvraag door één of meer van zijn voorouders in rechtstreekse mannelijke lijn, respectievelijk door de instelling of haar rechtsvoorgangers publiekelijk werd gevoerd.

§ 3. Het recht om een erkend oud wapen te voeren wordt vererfd volgens de heraldische gebruiken.

§ 4. De erkenning door de Vlaamse regering van het recht om een oud wapen te voeren doet geen afbreuk aan de rechten die derden eveneens ten opzichte van het betrokken wapen zouden kunnen laten gelden.

– *Aangenomen.*

AFDELING II

Nieuwe wapens

Artikel 4

§ 1. De Vlaamse regering kan, nadat ze de Raad heeft geraadpleegd, op eigen initiatief een privé-persoon of een instelling het recht verlenen om een nieuw wapen te voeren.

§ 2. Op aanvraag van een belanghebbende privé-persoon of instelling kan de Vlaamse regering, nadat ze de Raad heeft geraadpleegd, het recht verlenen om een nieuw wapen te voeren.

§ 3. De in § 1 en § 2 bedoelde verleningen bepalen de vorm van het nieuwe wapen. Bij verleningen aan privé-personen worden ook de lijst van personen die het recht hebben om het wapen te voeren en de wijze van vererving, eventueel in de vrouwelijke lijn, bepaald.

§ 4. De in § 1 en § 2 bedoelde nieuwe wapens moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° ze moeten heraldisch verantwoord zijn ;

2° het mogen geen wapens zijn die al toebehooren aan andere privé-personen of instellingen ;

3° de buitenversierselen van het wapen mogen geen gouden helmkroon, rangkroon, banieren, wapenmantel of wapenkreet bevatten.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK III

Gemeenschappelijke bepalingen

Artikel 5

Om voor de erkenning of verlening in aanmerking te komen moeten de wapens in overeenstemming zijn met de reglementering vastgelegd door de Raad.

– *Aangenomen.*

Artikel 6

§ 1. De erkenning van een oud wapen zoals vermeld in artikel 3 en de verlening van een nieuw wapen zoals vermeld in artikel 4 moeten worden ingeschreven in de lijst van erkende en verleende wapens.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt, nadat ze de Raad heeft geraadpleegd, de wijze waarop de inschrijving wordt vastgesteld en bijgehouden.

§ 3. De in § 1 vermelde erkenningen en verleningen worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt, nadat ze de Raad heeft geraadpleegd, de wijze waarop de erkenning of verlening wordt gewijzigd, opgeheven of ingetrokken.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 7

§ 1. De Vlaamse regering bepaalt, nadat ze de Raad heeft geraadpleegd, de wijze waarop de aanvragen worden ingediend, en welke bijkomende documenten eventueel nog bij de aanvraag moeten worden gevoegd.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt de vergoeding voor de administratieve kosten voor de erkenning of verlening en de inschrijving ervan in de lijst.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop afschriften en uittreksels uit de lijst worden afgegeven en de vergoeding die ervoor wordt aangerekend.

– *Aangenomen.*

Artikel 8

Aan de erkenning of verlening van een wapen zijn geen andere voordelen of voorrechten verbonden dan het recht om het wapen te voeren.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK IV

Slotbepalingen

Artikel 9

Onverminderd de toepassing van de straffen die in het Strafwetboek of in andere wetten of decreten zijn opgenomen, wordt de persoon die onrechtmatig een erkend of verleend wapen voert, gestraft met een geldboete van ten minste honderd en ten hoogste vijftigduizend frank.

– *Aangenomen.*

Artikel 10

De Vlaamse regering kan, nadat ze de Raad heeft geraadpleegd, burgerlijke wapens die geregistreerd werden door het Heraldisch College van de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde, op individuele aanvraag van de belanghebbende privé-personen

en als ze overeenstemmen met de bepalingen van dit decreet, erkennen binnen twee jaar na de inwerkingtreding van dit decreet.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Ludo Sannen en Gilbert Vanleenhove houdende oprichting van een Dienst voor Taaladvies
– 838 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van decreet van de heren Sannen en Vanleenhove houdende oprichting van een Dienst voor Taaladvies.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Vandebussche, verslaggever, verwijst naar het schriftelijk verslag.

De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de heer Jos Bienmann van het Nederlandse Algemeen Dagblad en doctor Maarten Klein van de universiteit van Nijmegen wezen er onlangs nog op dat de Nederlanders een groeiende belangstelling tonen voor hun eigen taal. Steeds meer noorderburen willen weten hoe het hoort in onze taal. Dat zal ons wellicht verheugen, ware het niet dat wij daardoor in de toekomst misschien wat meer concurrentie moeten vrezen in Tien voor Taal of in het Groot Dictee der Nederlandse Taal. Of de groeiende belangstelling voor de eigen taal meteen ook betekent dat het taalgebruik van de Nederlanders er inzake keurigheid en correctheid op is vooruitgegaan, is natuurlijk niet bewezen.

In opdracht van de Interparlementaire Commissie van de Nederlandse Taalunie, waarvan ik vast lid ben, schreef ik begin vorig jaar een rapport over het onderwijs van het Nederlands in Vlaanderen. Een Nederlandse collega kreeg dezelfde opdracht

Vanleenhove

voor de Nederlandse situatie. Het was opvallend dat we eigenlijk tot dezelfde niet zo rooskleurige conclusie kwamen. We stelden allebei vast dat het aan het einde van de leerplicht veelal bedroevend is gesteld met de Nederlandse taalbeheersing en taalvaardigheid van onze jongeren. Verscheidene wetenschappers wijzen zelfs op een schrikwekkende toename van (half-) analfabetisme bij jonge mensen.

Al te gemakkelijk kan men de schuld hiervoor afwentelen op het onderwijs. Het onderwijs draagt natuurlijk wel een deel van de verantwoordelijkheid, maar we mogen niet vergeten dat jonge mensen veel meer uren buiten de schoolmuren doorbrengen dan erbinnen. Hun taal ondergaat er tal van kwalijke invloeden waarop het onderwijs weinig of geen vat heeft, alle inspanningen van taal- of andere leerkrachten ten spijt.

Het is een feit dat de beeldcultuur de leescultuur heeft verdrongen, niet alleen bij jongeren. De televisie haalt het in de meeste gevallen op het boek uit de bibliotheek. Het nonchalante en bovenregionaal of regionaal getinte taalgebruik in allerlei populaire tv-series op commerciële en helaas ook op andere zenders leidt zeker niet tot taalverrijking, maar tot verschraling van het taalvermogen. Vaardig en vlot kunnen communiceren in keurig Nederlands lijkt zelfs niet eens meer nodig om het ver te schoppen in de samenleving. Het geschaafde en krukkige Nederlands van een aantal gezagdragers is daarvan een bewijs.

Bovendien oefent de agressieve invasie van het Amerikaanse Engels in tal van sectoren in onze samenleving vanzelfsprekend een toenemende invloed uit op ons taalgebruik. 'Een talige zelfverloochening' noemt de Nederlandse dichter, essayist, criticus en hoogleraar emeritus Martien J.G. De Jong deze anglomanie.

Collega's, anderhalf jaar geleden zijn we in dit parlement bij de bespreking van een resolutie van de heren Van Wallendael en Vandenbroeke nog van leer getrokken tegen het misplaatste gebruik van Engelse termen en uitdrukkingen in publicaties van de Vlaamse regering. Vanzelfsprekend is een vlotte beheersing van het Engels cruciaal in onze externe communicatie. Binnen ons taalgebied mag het Engels echter de eigenheid van onze moedertaal, met heel de cultuur die daarachter staat, niet ondermijnen.

In mijn rapport voor de Taalunie heb ik nog enkele andere buitenschoolse factoren genoemd die aanleiding geven tot taalslordigheid. Zo is het eigentijdse individualisme en de onverschilligheid die daarmee gepaard gaat, een belangrijke oorzaak van het uit de mode geraken van elk taalnormgevoel. Daarenboven werkt de toenemende verzelfstandiging van Vlaanderen een zeker taalparticularisme in de hand. Wat we zelf doen, doen we beter. Velen denken dat dit ook geldt voor onze taal. Zij dwalen.

Ik kan natuurlijk nog een aantal andere factoren opsommen voor de steeds toenemende taalvermindering en -verarming. Een betekenisvolle bevinding is heel zeker dat taalzorg als waarde verloren dreigt te gaan.

Juist daarom lanceerde ik aan het einde van mijn rapport een voorstel om via laagdrempelige media een eigentijdse en repetitieve campagne op te zetten om het heel brede publiek opnieuw te overtuigen van het belang voor maatschappelijke ont-plooiingskansen van een vlotte communicatievaardigheid in keurig Nederlands. Er moet ook opnieuw meer gevoeligheid ontstaan voor een vernieuwd en goedbegrepen taalbewustzijn, meer taalfierheid en respect voor de eigen moedertaal.

Het voorstel van decreet van de heer Sannen en mezelf past volledig in die sensibiliseringscampagne. De Dienst voor Taaladvies die straks wordt opgericht, zal immers een laagdrempelige dienstverlening aan de bevolking aanbieden, onder meer via taaltelefoon, telefax, e-mail en internet. Het brede publiek kan overigens 24 uur op 24 via een website een beroep doen op deze dienstverlening. Dat is althans de bedoeling.

De mogelijkheden die we op die manier creëren, zullen in Vlaanderen ongetwijfeld bijdragen tot een verhoogde aandacht voor taalzorg, een onberispelijk taalgebruik en meer taalfierheid. Dit is des te meer het geval omdat de dienst naast het beantwoorden van concrete vragen ook eigen initiatieven moet kunnen ontwikkelen om de kennis en het keurige gebruik van het Nederlands te bevorderen. Dit moet uiteraard complementair kunnen gebeuren aan de acties die met hetzelfde doel door de Nederlandse Taalunie worden opgezet.

Deze vorm van dienstverlening is tegelijk ook een vorm van welzijnsbehartiging vanwege de overheid voor de bevolking. Taalzorg verhoogt inderdaad het welzijn van de burgers, omdat taalzorg uiteindelijk rendeert in het maatschappelijke leven en mensen kansen biedt die ze anders niet kunnen

Vanleenhove

grijpen. De beheersing van de standaardtaal mag dus niet uitsluitend het voorrecht zijn van een elite. De overheid draagt daarin een onbetwistbare verantwoordelijkheid. Het spreekt natuurlijk vanzelf dat het succes van de nieuwe dienstverlening in hoge mate zal afhangen van de intensiteit waarmee er bekendheid aan zal worden gegeven. Ik pleit er daarom voor dat heel veel zorg zou worden besteed aan een opvallende en aantrekkelijke promotiecampagne voor het nieuwe initiatief.

De succesvolle en efficiënte werking van de vroegere taaltelefoon, die nog rinkelde tot in het begin van dit decennium, wees op een duidelijke maatschappelijke behoefte aan taalbegeleiding. Welnu, vandaag is dat zeker niet anders. Omwille van budgettaire en omkaderingsproblemen werd die vroegere taaltelefoon helaas niet langer meer opgenomen. De Cel Taaladvies, die vroeger de taaltelefoondienst bemande, is nu belast met de correctie en het nazicht van allerhande teksten die de zowat 11.500 Vlaamse ambtenaren produceren. Ook dat is uiteindelijk een niet te versmaden dienstverlening aan de bevolking. Niet alleen de snelheid waarmee brieven worden beantwoord of ook niet alleen de vriendelijke stem van de receptioniste aan de telefoon speelt in die dienstverlening een wezenlijke rol. Ook de taal waarin brieven, formulieren, decreten en omzendbrieven zijn opgesteld, is ontzettend belangrijk in de communicatie met de bevolking. Als overheid zijn we bovendien zelf een groot producent van nieuwe terminologie, die helaas niet altijd gelukkig is gekozen. Een boodschap die in mistig ambtenarees wordt verkondigd, schiet compleet aan haar doel voorbij.

De bestaande Cel Taaladvies van de administratie Kanselarij en Voorlichting van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap levert daarom schitterend werk en moet dat werk ook in de toekomst optimaal kunnen blijven uitvoeren. Maar daarnaast komt nu de nieuwe Dienst voor Taaladvies, die niet gericht is op de ambtenaren, maar zich wel rechtstreeks tot de burger richt. Die volwaardige dienst mag dus zeker niet worden beschouwd als een onderafdeling van de bestaande Cel Taaladvies. Om dat in alle duidelijkheid te stellen, pleit ik ervoor dat de nieuwe dienst niet, zoals de vorige, zou worden toegevoegd aan de minister van Ambtenarenzaken, maar wel aan de minister van Cultuur.

Ons voorstel van decreet heeft een erg lange ontstaansgeschiedenis gekend. Dat lag niet in de eerste plaats aan de indieners ervan. Eigenlijk is alles

reeds in 1995 begonnen, met een interpellatie in de toenmalige Vlaamse Raad. Ik zou nu willen vragen aan de Vlaamse regering en aan de bevoegde minister in het bijzonder om op zeer korte termijn werk te maken van de uitvoering van dit decreet. Taalminnend Vlaanderen zal daar dankbaar om zijn. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, het decreet van 12 maart 1975, dat in de oprichting van een Raad voor Taaladvies voorzag en een eerder KB van 26 maart 1971 verving, gaf reeds aanleiding tot de installatie van een taaltelefoon. Dit was een gevolg van artikel 2, paragraaf 1 van dit decreet, waarin duidelijk werd vermeld dat de taak van deze raad erin bestond advies te verstrekken in zaken die verband houden met de bevordering van de kennis en het goede gebruik van de Nederlandse taal. Voorts werd in artikel 2 vastgelegd dat de raad ook het vastleggen en formuleren van de ambtelijke terminologie als taak had.

Op 9 september 1980, bij de ondertekening van het zogenaamde Nederlandse-Taalunieverdrag tussen België en Nederland, werd een nieuwe stap gezet. Dit had wel tot gevolg dat het decreet van 1975 gedeeltelijk achterhaald was. De Taalunie kreeg immers ook de opdracht via databanken gezamenlijk een gelijke terminologie te bepalen. Tevens kreeg ze de opdracht een woordenlijst op te stellen van de Nederlandse taal. Deze taken waren voordien aan de Raad voor Taaladvies toegekend.

Er waren dan twee mogelijkheden. Ofwel kon men het decreet van 1975 over de Raad voor Taaladvies opheffen, ofwel kon men via een nieuw decreet de taken van deze Raad voor Taaladvies bijsturen. We hebben uiteindelijk gekozen voor de eerste mogelijkheid. Binnen de Taalunie werd immers een Taaladviescommissie opgericht, die zich bezighoudt met de ambtelijke terminologie, met het verstrekken van adviezen over het taalbeleid van de overheid en met het beoordelen van hulpbronnen zoals woordenboeken en naslagwerken. Bovendien zijn – in het kader van de Nederlandse Taalunie – de vergelijkbare taken in Vlaanderen en Nederland opgedragen aan Nederlands-Vlaamse commissies en overlegorganen, die het voeren van een geïntegreerd Nederlands-Vlaams taalzorgbeleid als doel hebben.

Het voorliggende decreet zorgt voor de opheffing van deze Raad voor Taaladvies. Dat ontslaat ons

Sannen

echter niet van de plicht ervoor te zorgen dat de burger de mogelijkheid heeft advies in te winnen over het gebruik van zijn taal. Daarom voorziet dit decreet in de oprichting van een Dienst voor Taaladvies, specifiek voor de burger. De vorige spreker heeft al verwezen naar de motie van de heer Maertens van 23 maart 1995, waarin deze noodzaak voor taaladvies aan de burger duidelijk wordt gesteld. Het voorstel van decreet dat hij naar aanleiding van deze motie indiende was ongetwijfeld de katalysator voor dit voorstel van decreet. Dit kon ook enkel totstandkomen dankzij de steun en de medewerking van het kabinet van minister Martens.

Het is belangrijk dat de drempel voor de burger inzake taaladvies zo laag mogelijk ligt. Deze vanzelfsprekendheid wordt blijkbaar door iedereen gedeeld. Het zich zeker voelen in het gebruik van de geschreven taal is immers essentieel opdat men die geschreven taal ook zou blijven gebruiken. Het gebruik van de geschreven taal is een noodzakelijke voorwaarde om zich in onze samenleving te kunnen uiten. Op die manier blijft het een belangrijk emancipatorisch instrument voor de burger, waarmee die zijn ideeën kan uitdrukken en met anderen kan communiceren.

Het invoeren van de nieuwe spelling heeft de onzekerheid van de burger verhoogd. Het lijkt me dan ook niet meer dan normaal dat de regering op korte termijn tot een slagvaardige Dienst voor Taaladvies probeert te komen. Deze onzekerheid moet worden weggenomen. Men moet alle mogelijke initiatieven nemen opdat de burger zich terug thuis voelt in het schrijven van zijn eigen taal. Ik verwijs naar het voorbeeld dat ik vroeger reeds aanhaalde. Een grootmoeder moet weer brieven durven schrijven aan haar kleindochter in Afrika. Nu telefoneert ze liever, want ze vreest dat alle fouten die in haar brieven zouden staan, negatief zouden overkomen. Het is erg indien de Vlaamse Gemeenschap er niet in slaagt om de Vlaamse bevolking vertrouwd te maken met het schrijven van haar eigen taal, zodat ze in de toekomst die taal niet meer als schrijftaal durft gebruiken.

De taaltelefoon heeft erg succesvol gefunctioneerd tot ongeveer 1992. Daarna kwam er een einde aan door een gebrek aan middelen en dynamiek vanuit de Raad voor Taaladvies. De Dienst voor Taaladvies moet veel ruimer worden opgevat dan louter en alleen een taaltelefoon. Men moet alle hedendaagse informatiemiddelen aanwenden. De dienst zal niet enkel advies verstrekken, maar ook actief

optreden, opdat de bevolking het gebruik van de eigen schrijftaal niet verleert.

Het totstandkomen van een dergelijke Dienst voor Taaladvies, vergelijkbaar met de taalzorginfrastructuur in Nederland, kan via een Vlaams-Nederlandse samenwerking leiden tot het aanwenden van nieuwe informatiemedia om dit taaladvies meer gestalte te geven.

De regering moet deze Dienst voor Taaladvies organiseren, die volgens ons zowel publiek- als privaatrechtelijk kan zijn. Vanzelfsprekend moet deze dienst nauw samenwerken met de gremia van de Taalunie. Het is eveneens noodzakelijk dat deze dienst wordt onderworpen aan regelmatige doorlichting en controle om na te gaan of ze haar eerste taak, het adviseren van de burger in het gebruik van de eigen schrijftaal, nakomt op de meest efficiënte en klantgerichte manier.

Het is dan ook niet wenselijk dat de Dienst voor Taaladvies een onderdeel zou worden van de Cel Taaladvies van de administratie Kanselarij en Voorlichting. We pleiten er eerder voor om de Dienst Taaladvies onder te brengen bij de bevoegdheden van de minister van Cultuur. Dit is de beste garantie opdat het advies aan de burger daadwerkelijk verwezenlijkt wordt. Men mag deze dienst evenmin overbelasten met allerlei andere administratieve taken, waardoor ze haar eerste taak uit het oog zou verliezen.

Ten slotte is het niet zozeer mijn verdienste dat dit voorstel van decreet er ligt, maar wel die van alle volksvertegenwoordigers die hier al sinds 1995 actief mee bezig zijn. *(Applaus)*

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen *(Op de tribune)* : In dit parlement is nog een generatie aanwezig die de strijd van de periode 1950-1965 heeft meegemaakt. *(Opmerkingen van de heer Emiel Verrijken)*

In die periode werd een heroïsche strijd gevoerd op colleges en athenea in verband met het ABN. Er werden toen aanzetten gegeven voor carrières die in allerlei richtingen zijn verlopen. Men voelde aan dat er in Vlaanderen nood was aan een generatie die het instrument taal optimaal kon gebruiken. Het taalgebruik werd gekoppeld aan de ontvoogding, de mondigheid, het welzijn en de welvaart van het Vlaamse volk.

Van Grembergen

Dat leidde tot vele discussies over gallicismen, germanismen en het gebruik van Zuid-Nederlands. Als kinderen die opgroeiden in een dialectisch – of sommigen zelfs Franstalig – midden verloren wij hierbij wel eens het hoofd, en vergaten wat het doel was. Het ging om het streven naar een perfect taalgebruik met, zij het geen minachting voor het dialect, dan toch een grote drang om het dialect als een restant uit de Middeleeuwen zo spoedig mogelijk achter ons te laten. Ik probeer hiermee de geestesgesteldheid van die periode te formuleren. Ook ik moet toegeven dat ik me daarin heb vergist. De slinger bewoog zich vooral in die richting.

Zelf heb ik voldoende gezwommen in verschillende dialecten. Thuis zijn we gedoopt in het Balegems, daarna verhuisden we naar Oudenaarde, Sint-Denijs-Boekel en Sint-Blasius-Boekel, met 'de pitsjes en de mitsjes'. Vervolgens zijn we met de familie terechtgekomen in Hemiksem. Ik was toen tien en ging daar naar het atheneum, waar een leerling werd aangeduid om mij te begeleiden. Hij zei me op een bepaald moment: 'Ge moet ave noam oepschroaven.' Ik weet niet meer of dit het correcte Hemiksems van die tijd is. In elk geval verstond ik er als kind van tien uit Sint-Denijs-Boekel niets van. Ik schreef op mijn blad 'avenaam' en trachtte me voor te stellen wat dat betekende. Ten slotte maakte ik er 'oude naam' van, in plaats van 'uw naam'. Het klonk me zo vreemd in de oren, dat ik me afvroeg waar ik was terechtgekomen.

Na Hemiksem ging ik naar Boom; van Boom ging ik naar Eeklo, Zelzate en vervolgens Gent. *(Opmerking van de heer Marc Olivier)*

Het scheelde niet veel of ik was ook nog in Moeskroon beland, en ik heb me al vaak afgevraagd wat dat zou hebben betekend. Ik wil hiermee zeggen dat er in mijn generatie een zekere aversie bestond tegen het gebruik van het dialect. In de volgende fase was het net omgekeerd.

Nu zitten we hier opnieuw mee. Maar het gaat niet meer om het echte dialect: men maakt nu een mengelmoes van dialecten, en meent programma's op de televisie te moeten brengen waarin een mengelmoes wordt gesproken van Antwerps, Brabants – hoewel men Antwerps als Brabants kan beschouwen, wat ons tot andere overwegingen brengt – en nog wat andere dialecten. Er wordt gepoogd daar een soort gepopulariseerd dialect van te maken. In feite is het noch dialect, noch beschaafd Nederlands. Dit alles leidt ertoe dat men op bepaalde ogenblikken en bij bepaalde gelegenheden niet

meer de bedoeling heeft het Algemeen Nederlands op een zo goed mogelijke wijze te gebruiken. Er is zelfs in intellectuele kringen bijna een vorm van minachting ontstaan ten opzichte van het gebruik van deze taal, die nochtans het algemeen patrimonium is van twintig miljoen Nederlandstaligen.

Dit betreurt ik ten zeerste in een tijd waar een ecologische beweging zorg heeft voor het milieu in de brede betekenis, en waar bewegingen ontstaan voor het behoud van ons bouwkundig erfgoed en alles wat daarmee te maken heeft. In een tijd waar bewegingen ontstaan om het dialect als dusdanig zijn waarde terug te geven, treedt er vervaging op van het streven naar het gebruik van Algemeen Nederlands in noord en zuid, gebaseerd op hoge normen en op een correct taalgebruik. De slordigheid op dat vlak is onvoorstelbaar.

Die slordigheid heeft te maken met spreektaal, met schrijftaal en met het correcte gebruik van woorden in hun juiste betekenis. Er is een verloedering merkbaar, ook in ons onderwijs. Vroeger gold de basisregel dat men na het lager onderwijs grammaticaal juist kon schrijven. Mijn vader – hij zou nu 98 jaar zijn – vertelde me dat als men in Sint-Amandus in Gent school wilde lopen, als voorwaarde gold dat men grammaticaal correct kon schrijven, en dit op een leeftijd van 13 à 14 jaar. Nu stellen we vast dat universiteitsstudenten niet in staat zijn hun taal grammaticaal – en ik heb het niet over woordenschat – correct te schrijven, omdat in het onderwijs blijkbaar zeer veel belang wordt gehecht aan mondigheid. Daar heb ik geen probleem mee, wel integendeel, maar men hecht geen belang aan een mondigheid van correct taalgebruik en aan een correcte schrijfwijze.

Dit is mijn inziens tragisch voor het hele Nederlandse taalgebied, want dit gegeven doet zich niet alleen in de zuidelijke Nederlanden voor, het doet zich ook op dezelfde wijze voor in Nederland. Er moet iets aan worden gedaan. Daarom steunen we ten volle dit voorstel van decreet houdende de oprichting van een Dienst voor Taaladvies, omdat zo een dienst inderdaad tegemoet kan komen aan bepaalde behoeften en noodzakelijkheden ten aanzien van onze taal.

We hebben alle appreciatie voor dit initiatief, maar we hopen dat de Dienst voor Taaladvies niet alleen een soort bureau is waar men naar kan telefoneren. We hopen dat door deze dienst, samen met de Taalunie, opnieuw een gunstig klimaat voor correct taalgebruik kan worden geschapen. We doelen dan niet op het extreme van wat wij droomden in de jaren vijftig en zestig, en ook niet op de huidige

Van Grembergen

Artikel 4

tendens van alles opzij vegen, maar we pleiten ervoor dat er ook in de Nederlanden een gezond evenwicht kan worden gevonden van respect voor de taal zoals in Frankrijk en Duitsland. We appreciëren dus ten zeerste deze Dienst voor Taaladvies. (*Applaus*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heren Sannen en Vanleenhove houdende oprichting van een Dienst voor Taaladvies.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

De Vlaamse regering richt na overleg met de Nederlandse Taalunie een Dienst voor Taaladvies op, hierna de Dienst genoemd.

– *Aangenomen.*

Artikel 3

De Dienst heeft als opdracht op een systematische, efficiënte en klantgerichte wijze taaladvies te verstrekken aan de burgers. Hij werkt daarbij nauw samen met de gremia van de Taalunie.

– *Aangenomen.*

De Vlaamse regering bepaalt de organisatievorm en de financiering van de Dienst.

Taaladvisering voor burgers kan ofwel publiekrechtelijk of privaatrechtelijk worden georganiseerd.

– *Aangenomen.*

Artikel 5

De Vlaamse regering ziet erop toe dat de Dienst zijn opdracht op adequate en afdoende wijze vervult.

De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop dat toezicht wordt uitgeoefend, evenals de voorwaarden ervan.

In artikel 5 stel ik voor een taalkundige correctie aan te brengen en het woord "evenals" te vervangen door het woord "alsmede". Is het parlement het hiermee eens ? (*Instemming*)

– *Aangenomen.*

De voorzitter : De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Hiermee wordt nog maar eens bewezen dat de Dienst voor Taaladvies broodnodig is.

Artikel 6

Het decreet van 12 maart 1975 betreffende de Raad voor Taaladvies wordt opgeheven.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Marc Olivier, Jacques Timmermans en Carl Decaluwé houdende wijziging van artikel 10 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers – 794 (1997-1998) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van decreet van de heren Olivier, Timmermans en Decaluwé houdende wijziging van artikel 10 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers.

De algemene bespreking is geopend.

De heer De Loor, verslaggever, verwijst naar zijn schriftelijk verslag.

De heer Olivier heeft het woord.

De heer Marc Olivier (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ongeveer een jaar geleden werd het decreet houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers goedgekeurd. Daarmee werd een beslissende stap gezet naar de reglementering van een sector waar een aantal personen, die we gerust huisjesmelkers kunnen noemen, zich buitensporig verrijkten door het verhuren van kamers die naam niet waardig.

De teneur van dit parlementair initiatief werd verder doorgetrokken in de Vlaamse Wooncode, waar de kwaliteitsbewaking op het vlak van gezondheid en veiligheid als een cruciaal gegeven in de tekst werd opgenomen. We hadden reeds enige ervaring met de maatregelen ter bestrijding van de verkrotting, waarbij voor het eerst het puntensysteem werd ingevoerd. Dat puntensysteem werd gehanteerd voor bijvoorbeeld de bouwfysica, de stabiliteit, de veiligheid en het minimum aan comfort.

Met de hier voorliggende wijziging van het decreet van februari 1997 wordt een tweevoudig doel beoogd. Enerzijds willen we komen tot een uniformisering met de kwaliteitsbewaking zoals opgenomen in de Wooncode, zodat de toepassing van zowel het decreet als de Wooncode op een gelijke manier kan verlopen. Anderzijds willen we komen tot een meer soepele toepassing van het decreet, dit wel altijd binnen bepaalde normen.

Het streven naar overeenstemming met de in de Wooncode vervatte normen is nodig om te vermij-

den dat er op het vlak van kwaliteitsbewaking een verschillende beoordeling ontstaat al naargelang de Wooncode of het kamerdecreet als uitgangspunt wordt genomen.

In verband met de meer soepele toepassing – en ik wil het woord soepel hier tussen haakjes plaatsen – blijkt uit de talrijke gesprekken met de mensen uit het werkveld, dat bij een al te strikte toepassing van de normen van het decreet een aantal problemen kunnen ontstaan. Wij, de indieners, hebben vastgesteld dat bepaalde kamers en studentenkamers niet steeds aan alle normen voldoen, maar dat toch moeilijk kan worden beweerd dat de leefbaarheid van deze kamers in het gedrang komt. In de toelichting hebben we een aantal voorbeelden vermeld. Zo zijn er kamers die niet aan de vereiste oppervlakenorm voldoen omdat er een halve of één vierkante meter te weinig is. Er zijn ook kamers waarvan het plafond op twee centimeter na niet hoog genoeg is. Dit zijn afwijkingen van de normen die niet van die aard zijn dat de betrokken kamer niet bewoonbaar zou zijn.

De bedoeling van het voorstel van decreet is het nastreven van de leefbaarheid en kwaliteit van de kamers in het algemeen en van de studentenkamers in het bijzonder, zonder de normen te bepalen met een apothekersweegschaal. Ik meen dat ik in naam van alle indieners kan spreken als ik stel dat het steeds de bedoeling is geweest de echte misbruiken aan te pakken. Het was en is nooit onze bedoeling geweest conformiteitsattesten te weigeren voor kamers die een minieme afwijking op de in het decreet gestelde normen vertonen, maar die voor de rest volledig in orde en bewoonbaar zijn. Met de voorgestelde wijziging wordt de mogelijkheid geboden elke tekortkoming te quoteren, waarbij enkel een bundeling van tekortkomingen of één zeer ernstige tekortkoming de afgifte van een attest onmogelijk maakt.

Collega's, deze wijziging komt de vlotte toepassing van het decreet van februari 1997 in grote mate ten goede, waardoor ik durf te hopen dat we op uw instemming kunnen rekenen.

Mijnheer de minister, op uw kabinet is men druk bezig met het vastleggen van gelijke normen voor al deze decreten. Ik dank uw diensten voor de vlotte samenwerking en hoop dat we een goede manier zullen vinden om alle informatie door te spelen aan alle betrokkenen, zodat we ons aan de afgesproken datum kunnen houden. Ik hoop vooral dat we er nu in zullen slagen de vereiste kwaliteit van kamers en studentenkamers te verkrijgen. Wij danken u hier nu reeds voor. (*Applaus*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heren Olivier, Timmermans en Decaluwé houdende wijziging van artikel 10 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers.

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

–Aangenomen.

Artikel 2

Aan artikel 10, § 1, van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"Met het oog op een maximale afstemming op de veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsnormen, bedoeld in de artikelen 5 en 6 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, kan de Vlaamse regering, als ze het model van conformiteitsattest vastlegt, de criteria en de procedure bepalen om de conformiteit vast te stellen van de kamerwoning en van elke kamer afzonderlijk of

van de studenten- of gemeenschapshuizen en van elke studentenkamer afzonderlijk met de in het eerste lid bedoelde normen. Ze kan bij die gelegenheid ook de criteria en procedure bepalen om eventuele tekortkomingen te verhelpen door middel van renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerken. Ze kan eveneens bepalen in welke mate een afwijking van voormelde normen beslissend is voor de aflevering van het attest."

– Aangenomen.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– De vergadering wordt gesloten om 11.15 uur.

BIJLAGE

MONDELINGE VRAGEN

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Guy Swennen, secretaris van de commissie

**Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vae-
renbergh tot de heer Luc Martens, Vlaams minister
van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de OCMW-
steun aan de in België vertoevende asielzoekers***1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De federale overheid is verantwoordelijk voor de opvang van de in België vertoevende asielzoekers. OCMW's worden betrokken bij de opvang en steun aan deze personen. De financiële steun die door de OCMW's aan de betrokken vreemdelingen wordt gegeven, wordt in principe terugbetaald door de federale overheid.

Hierbij is het belangrijk te vermelden dat van terugbetaling geen sprake is voor de administratiekosten en de personeelskosten die gepaard gaat met de opvang van vreemdelingen door het OCMW. Daarenboven doen verdoken besparingsmaatregelen nu ook afbreuk aan het principe van de terugbetaling van de OCMW-steun zelf.

Zo werd een maatregel ingevoerd waarbij de OCMW-steun slechts voor de helft wordt terugbetaald wanneer het OCMW waaraan de asielzoeker is toegewezen geen woonst aan die persoon heeft aangeboden. Concreet betekent dit dat de OCMW's een huisvestingsbeleid moeten voeren voor asielzoekers teneinde hun recht op volledige terugbetaling van de steun te vrijwaren. Kleine OCMW's zijn daartoe nauwelijks in staat en worden dus gestraft op het vlak van terugbetaling.

Eenzelfde afwenteling van financiële middelen gebeurde met de regeling over de dringende medische hulp aan illegalen. De federale overheid betaalt enkel de dringende medische hulp terug van de steun die wordt gegeven door het OCMW aan de illegale vreemdelingen. De rest valt ten laste van het OCMW. Er wordt vergeten dat de OCMW's vaak door de arbeidsgerechten gedwongen worden om toch de gewone maatschappelijke steun toe te kennen aan de illegalen. Redenen waarop de gerechten zich onder meer steunen zijn : 1. "overmacht" wanneer het gaat om uitgeprocedeerde asielzoekers die niet weg geraken uit het land om redenen waaraan zij zelf niet kunnen

doen, 2. "het langdurig verblijf in ons land" om redenen dat de federale overheid te lang heeft getalmd om een uitspraak te doen over de aanvraag tot erkenning. Het OCMW is verplicht om het vonnis of arrest uit te voeren en dus OCMW-steun te geven.

Het lijkt er dus sterk op dat de federale overheid een tweede circuit van sociale zekerheid aan het oprichten is op het lokale vlak. Het financiële probleem van steun aan illegalen wordt afgewenteld op de lokale besturen.

Graag had het lid de minister de volgende vragen willen stellen over de hoger geschetste problematiek :

1. Is deze problematiek aan de minister bekend ?
2. Welke maatregelen kunnen op Vlaams niveau getroffen worden om aan die problematiek een einde te stellen ?
3. Is het niet aangewezen dat op Vlaams niveau contact gezocht zou worden met de federale overheid om duidelijk te stellen dat federale verantwoordelijkheden pecuniair niet afgewenteld kunnen worden op lokale entiteiten en dat een rechtmatige vergoeding moet worden voorzien voor de door het OCMW verleende steun ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister zegt op de hoogte te zijn van de problematiek. De problematiek heeft ten gronde te maken met enerzijds het doorschuiven van opdrachten zonder dat ook de middelen volgen en anderzijds dubbelzinnige interpretaties, gebrek aan consistentie. In de mate dat het beleid ten aanzien van de asielzoekers gegroeid zou zijn vanuit overleg, zou er een gedeelde verantwoordelijkheid gedefinieerd worden. Dat zou tot duidelijke afspraken leiden over de taken die respectievelijk door de federale overheid en de Vlaamse overheid moeten worden ingevuld. De moeilijkheid is dat het beleid grotendeels eenzijdig wordt beslist, zonder overleg tussen de federale overheid en de Vlaamse overheid. Dit soort problematiek bv. is niet op de Interministeriële Conferentie voor het Migrantenbeleid voorgelegd.

Op dit ogenblik buigt een ambtelijke werkgroep zich over de problematiek waarvan het lid enkele elementen heeft aangehaald. In de werkgroep is de administratie vertegenwoordigd, de categoriale centra (Onthaalcomité voor Vluchtelingen, Steun-

punt Uitgeprocedeerden en VCIM (Vlaams Centrum Integratie Migranten), de VVSG (Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten), en het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding. De werkgroep is gestart op 13 mei 1997. Het is de bedoeling via bilateraal overleg tot afspraken te komen met federaal staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie Jan Peeters. Ook met federaal minister van Binnenlandse Zaken Johan Vande Lanotte moet overleg gepleegd worden. Een omzendbrief zou de dubbelzinnige situaties moeten wegwerken. Komt men niet tot oplossingen via bilateraal overleg, dan zal de minister de

problematiek voorleggen op de Interministeriële Conferentie voor het Migrantenbeleid. De minister concludeert dat het uitgangspunt een consistent beleid van in het begin moet zijn.

3. Repliek van de vraagsteller

De heer Etienne Van Vaerenbergh repliceert dat voorafgaandelijk overleg verkieslijker was geweest. De minister beaamt dat.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Guy Swennen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de zorgdifferentiatie in de gehandicaptenzorg voor volwassenen en meer bepaald de differentiatie tussen tehuizen, werkenden en diensten voor beschermd wonen*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Eind maart '97 keurde de Vlaamse regering een besluit goed betreffende de erkenning en subsidiëring van diensten voor beschermd wonen voor personen met een handicap. Dit besluit werd reeds in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd.

Met het besluit wil de overheid de waaier van voorzieningen voor (volwassen) personen met een handicap uitbreiden : beschermd wonen krijgt een plaats tussen en naast dagcentra, bezigheidstehuizen, diensten voor begeleid wonen en tehuizen voor werkenden.

Als personeelsomkadering voor beschermd wonen voorziet men 1,5 (of 1,66) personeelsleden per 10 bewoners voor woonbegeleiding, en 1,25 personeelsleden per 10 bewoners voor de dagbezigheid.

Met deze nieuwe dienstverlening wil men de opnamedruk op bezigheidstehuizen verkleinen. In de diensten beschermd wonen dient de doelgroep van tehuizen voor niet-werkenden opgenomen te worden.

Het invoeren van een nieuwe dienstverlening heeft als voordeel dat de zorgdifferentiatie de zorg op maat voor personen met een handicap beter benadert. Een mogelijk nadeel is dat het aflijnen van de doelgroep tussen de verschillende zorgvoorzieningen moeilijker wordt met steeds grotere overlappingen.

Een voorbeeld van deze mogelijke overlapping is de problematiek van de dagbestedingen in enerzijds beschermd wonen en anderzijds tehuizen voor werkenden. In beschermd wonen voorziet men personeelsomkadering voor de dagbesteding. In tehuizen voor werkenden gaat men ervan uit dat de bewoners uit werken gaan. De realiteit is echter

dat er steeds meer bewoners niet gaan werken (werkloosheid en pensioenen naast de gewone (betaalde) vakantie).

Aan de minister had het lid graag de volgende vragen gesteld :

1. Wat is de differentiatie – in realiteit – van de doelgroep van enerzijds beschermd wonen en anderzijds tehuizen voor werkenden ?
2. Hoe zwaar weegt de problematiek van het thuis blijven van bewoners van tehuizen voor werkenden ?
3. Klopt het dat het ontbreken van personeelsomkadering voor dagbesteding in tehuizen voor werkenden – in het verleden – personen met een handicap dwongen te verhuizen naar – voor de gemeenschap – duurdere bezigheidstehuizen ?
4. Is een oplossing te vinden in het naar elkaar toe schuiven van de omkaderingsnormen van diensten begeleid wonen en tehuizen voor werkenden ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

Differentiatie is een beleidslijn die past in de bekommernis om de zorg zoveel mogelijk af te stemmen op de vraag. Het scheppen van categorieën houdt het risico in dat men te veel of te weinig categorieën creëert. Het komt er dan op aan de categorieën zo precies mogelijk vast te stellen.

Onderzoek heeft uitgewezen dat een percentage van de gebruikers in de tehuizen voor niet-werkenden wellicht kon doorgroeien naar een lichtere vorm van woonbegeleiding, het 'beschermd wonen'. Door hen te laten doorstromen naar deze nieuwe tussenvorm van woonbegeleiding, worden in de tehuizen voor niet-werkenden plaatsen gecreëerd voor andere wachtenden. Deze verschuiving heeft reeds plaats op het terrein.

Uiteraard is de problematiek ruimer. In essentie houdt ze verband met de koppeling wonen-werken. Voor verblijf in de tehuizen voor werkenden was een voorwaarde dat de betrokkene werkte. Deze benadering wil de minister verlaten. De zorgvraag moet eigenlijk de invalshoek zijn. Het onderscheid werken/niet werken is niet zo relevant. Er bestaan bv. andere vormen van actief-zijn dan werken. Het onderscheid werken/niet werken zegt op zich ook niets over de afhankelijkheidsgraad van

de betrokkene. De invoering van het beschermd wonen past in die nieuwe benadering.

Het is inderdaad zo dat er in de tehuizen voor werkenden bewoners zijn die in feite niet werken. Formeel is er in die tehuizen geen dagbesteding. In de praktijk neemt het aanwezige personeel soms een stuk begeleiding op zich. Sommige bewoners die aan pensionering toe zijn, schuiven door naar een rusthuis, andere bewoners schuiven door naar een tehuis voor niet-werkenden. Maar de minister geeft toe dat een hertekening van de omkaderingsnormen uiteindelijk aangewezen is. Op termijn moet de subsidiëring gebaseerd worden op de graad van zorgbehoefte en niet langer op de categorie van instelling.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

De heer Jos Stassen is van oordeel dat de problematiek ook met andere parlementaire initiatieven aangekaart moet worden, want er is een belangrijke evolutie bezig. Het beschermd wonen is een aanzet tot oplossing. De problemen van dagbesteding voor personen met gelijk welke vorm van handicap zullen steeds groter worden. De minister antwoordt dat in de begroting 1998 Vesoc-middelen ingeschreven zijn voor de financiering van de dagbesteding in de tehuizen voor werkenden.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 9 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de heraanleg van de Turnhoutsebaan en de Bredabaan in Antwerpen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Het Vlaamse Gewest heeft de laatste jaren verschillende grote invalswegen naar Antwerpen heraanlegd. De Turnhoutsebaan is daar een recent voorbeeld van. De vraagsteller betwist de noodzaak van de heraanleg geenszins, maar stelt dat dit veel eerder had moeten gebeuren.

Het resultaat is echter niet steeds zoals gewenst. Zo stelt de vraagsteller zich vragen bij de kwaliteit van de uitvoering, ondanks de niet geringe kostprijs. Erger is dat de veiligheid, voornamelijk ten opzichte van de zwakke weggebruikers, veel te wensen overlaat. De aparte rijstroken voor het openbaar vervoer, onder druk van De Lijn aangelegd, maken het mogelijk dat trams en bussen hoge snelheden halen. De voetgangers moeten het stellen met een smal voetpad. Onverantwoord is dat er geen fietspad ligt, terwijl deze straat een verbindingsweg is voor een aantal scholen. Verder is er een gebrek aan parkeerplaatsen, wat nadelig is voor de middenstand.

Nu staat weer een heraanleg van een zeer belangrijke invalsweg, de Bredabaan, op de agenda. De lijst met prioritaire investeringen in Antwerpen, die de minister onlangs bekendmaakte en goed is voor circa 1,2 miljard frank, vermeldt de heraanleg van deze weg. De vraagsteller treedt de minister bij in de vaststelling dat de heraanleg van deze weg noodzakelijk is. De stad Antwerpen heeft zich voor dit project laten inspireren op de Turnhoutsebaan : een aparte bedding voor het openbaar vervoer, 1 rijstrook per rijrichting, een smal voetpad, weinig parkeergelegenheid. Verschillende groeperingen (scholen, de middenstand...) hebben dan ook tegen de voorgenomen wijzigingen actie gevoerd, met onder andere een pleidooi voor een behoud van bushaltes aan de zijkant van de weg.

Aan de minister legt de vraagsteller de volgende vragen voor :

1. Heeft de minister n.a.v. de reeds uitgevoerde werken, onder meer over de heraanleg van de Turnhoutsebaan, kennis van kritiek en opmerkingen, en wat is zijn standpunt hierover ? Zijn er onderzoeken gebeurd naar de resultaten, o.a. op het gebied van de veiligheid ?
2. Heeft er destijds overleg plaatsgehad met de betrokken partijen (o.m. buurtbewoners, scholen, De Lijn, het stadsbestuur) ?
3. Welke beslissingen heeft de minister reeds genomen over de heraanleg van de Bredabaan (Merksem) ? Zijn de plannen reeds definitief ? Heeft de minister een grondig onderzoek gedaan naar de gevolgen van de heraanleg, bijvoorbeeld op het vlak van de veiligheid, of inzake de weerslag voor de plaatselijke middenstand ? Hebben alle betrokken partijen de gelegenheid gekregen hun standpunten weer te geven ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister meent in het betoog van mevrouw Marijke Dillen de instemming te horen met de prioritaire werken in Antwerpen.

De minister erkent dat de administratie reeds van bij de aanvang kritiek en opmerkingen ontving over de heraanleg van de Turnhoutsebaan. Hij beklemtoont dat binnen een beperkte ruimte van 22 meter tussen de gevels, niet alle functies, die men aan deze weg wil toebedelen, volledig ingevuld kunnen worden. Dit dwingt tot het maken van keuzes.

Het verwezenlijkte dwarsprofiel werd in consensus vastgesteld na zeer lange onderhandelingen tussen de stad Antwerpen (politici en administratie), De Lijn en de afdeling Wegen Antwerpen van de administratie Wegen en Verkeer. Hierbij werd voorrang gegeven aan de functie van het openbaar vervoer, zoals dit ook in het Globaal Structuurplan Antwerpen opgenomen is. Dit is dus geen nieuwigheid voor dit project.

De administratie heeft contact opgenomen met de verkeerspolitie Antwerpen om een evaluatie op te maken en sommige aspecten te kunnen bijsturen, bijvoorbeeld een politiereglement op het laden en lossen. De minister vestigt er de aandacht op dat

uit de eerste evaluatiegegevens blijkt dat sedert de heraanleg het aantal ongevallen gedaald is. Een aantal moeilijkheden inzake verkeerswetgeving, bijvoorbeeld oversteekplaatsen ter hoogte van de tram- en busbaan, dienen nog opgelost te worden.

De reeds uitgevoerde werken zijn het resultaat van een intens en langdurig overleg tussen alle betrokken partijen. Dit overleg is echter niet altijd in een even constructieve en serene sfeer verlopen, en het liep zelfs eens uit op een scheldpartij. De buurtbewoners, en meer bepaald enkele middenstanders, hadden te hoge verwachtingen inzake de plaatsing van zeer duur straatmeubilair en kunstwerken.

De heraanleg van de Bredabaan is voorzien in het indicatief driejarenprogramma van 1998. De studie van dit project is nog volop aan de gang : de minister heeft nog geen enkele definitieve beslissing terzake getroffen. De studiedienst van De Lijn heeft een lijvige knelpuntennota opgesteld en reeds berekeningen gemaakt met het Multimodaal Verkeersmodel Antwerpen.

De afdeling Wegen Antwerpen van de administratie Wegen en Verkeer heeft kennis van de verschillende standpunten, zoals geformuleerd door de districtraad, middenstanders, enz.

Ook in dit dossier zal het volgens de minister weer uitermate moeilijk zijn om alle functies binnen de

27 meter tussen de gevels tot hun recht te laten komen.

Ingeval de capaciteit voor het wegverkeer zou beperkt worden, bijvoorbeeld door het wegnemen van 1 rijstrook in elke rijrichting, zullen in ieder geval alternatieve maatregelen dienen te worden genomen.

De verschillende mogelijkheden worden momenteel onderzocht en een breed overleg met alle betrokken partijen (inbegrepen buurtbewoners en middenstanders) zal door de administratie georganiseerd worden alvorens een definitief profiel zal bepaald worden. De minister hoopt dat dit overleg in een constructieve geest zal verlopen, omdat dit in ieders belang is.

3. Repliek van de vraagsteller

De vraagsteller is verheugd over het geplande overleg. Zij verklaart zich ermee akkoord dat het openbaar vervoer vlot moet kunnen doorstromen, maar dit mag niet ten koste gaan van de zwakkere weggebruiker, die ook nog op een veilige manier moet kunnen oversteken. Ook vraagt zij aandacht voor de verzuchtingen van de middenstand.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 9 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de onbemande camera's

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Op 27 oktober kondigde Waals gewestminister Michel Lebrun aan dat het Waalse Gewest via panelen zal aangeven waar onbemande camera's zullen worden opgesteld. Ze zullen opgesteld worden op de plaatsen met de grootste risico's. Volgens de informatie waarover de vraagsteller beschikt, wil het Waalse Gewest op korte termijn slechts 1 onbemande camera opstellen. In Vlaanderen zullen er een groot aantal camera's worden geplaatst, en er is nog een bijkomende bestelling uitgeschreven.

Een belangrijk punt is dat het de Gewesten vrijstaat om de onbemande camera's aan te kondigen. In Duitsland heeft men, vanuit het aspect veiligheid bekeken, positieve ervaringen met de aankondiging.

Uit de antwoorden op een aantal van zijn schriftelijke vragen, heeft de heer Carl Decaluwé afgeleid dat het toegelaten is om aankondigingsborden te plaatsen, terwijl er geen camera's staan. Dit is trouwens ook nu al de praktijk bij gemeentebesturen voor de zogeheten radarcontrole.

De vraagsteller wil van de minister op de volgende vragen een antwoord :

1. Is de minister bereid om ook voor het Vlaams Gewest onbemande camera's aan te kondigen met aangepaste borden ?
2. Is de minister bereid een aankondiging op specifieke punten, niet als een veralgemeende maatregel, te onderzoeken ?
3. De opbrengst van de boetes vloeit toe aan de federale overheid. Nochtans is er een gevaar

van een financieringsstroom naar Wallonië, aangezien het Waalse Gewest maar 1 camera plaatst. Is de minister bereid om dit probleem aan te kaarten in het Overlegcomité ? Is de minister van plan om deze stroom op een creatieve wijze te counteren en de opbrengst, eventueel gecombineerd met initiatieven van rekeningrijden, voor het mobiliteitsbeleid te gebruiken ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Een aankondiging van onbemande camera's behoort volgens de minister tot de mogelijkheden. Onbemande camera's hebben immers niet de bedoeling zoveel mogelijk overtredingen vast te stellen, maar zijn een middel om de verkeersveiligheid te verhogen. In bepaalde omstandigheden, bijvoorbeeld een werf, kan de zone waarin de camera's opgesteld zijn, worden aangekondigd. De aankondiging van de juiste plaats wordt niet wenselijk geacht, omdat dan bij de weggebruiker de neiging kan ontstaan om enkel op die beperkte plaats op te letten.

De plaatsen van opstelling van onbemande camera's zullen worden bepaald door de verschillende instanties die daarbij betrokken zijn, conform het KB van 11.10.97. Het komt de minister voor dat het ongevallencijfer het voornaamste criterium zal zijn. Afhankelijk van de plaatselijke toestand zal in de overleggroep kunnen worden besproken waar, wanneer en voor hoelang de camera's eventueel worden aangekondigd.

De minister is bereid om deze problematiek op de agenda van het Overlegcomité te plaatsen, maar dan niet enkel m.b.t. het aspect opbrengst. Zijns inziens moet evenzeer de effecten op de verkeersveiligheid hierbij aan bod komen.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

De vraagsteller vindt het positief dat de minister in bepaalde gevallen de camera's zal aankondigen. Overigens gebeurt er nu al iets analoogs, wanneer in kranten de snelheidscontroles worden aangekondigd. De minister kondigt aan dat stelselmatig de effecten van de aankondiging zullen nagegaan worden.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 9 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de mogelijke inplanting van een nieuwe gevangenis in de provincie Limburg

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Het federale ministerie van Justitie heeft het plan opgevat om een gevangenis in Limburg te vestigen. Met betrekking tot de mogelijke inplanting van een nieuwe gevangenis in de provincie Limburg, stelt de vraagsteller vast dat nogal wat steden en gemeenten geïnteresseerd zijn om deze instelling op hun grondgebied in te planten.

Naast het feit dat in dit dossier verschillende elementen een federale bevoegdheid uitmaken (Justitie, Regie der Gebouwen), staat de heer Marino Keulen stil bij de Vlaamse bevoegdheden terzake, te weten de aspecten inzake ruimtelijke ordening en tewerkstelling. De inplanting dient immers te geschieden binnen het kader van het recent goedgekeurde RSV. Bovendien kan het een stimulans betekenen voor de betrokken regio of gemeente op het vlak van de tewerkstelling. Vraagsteller wijst hierbij op de doorgaans gehanteerde verhouding van 1 beampte per gevangene.

Na het bezoek van federaal minister Flahaut aan bepaalde geïnteresseerde gemeenten, heeft minister Baldewijns intussen aan de bevoegde administratie gevraagd om het dossier te onderzoeken in functie van een goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Omdat de vraagsteller duidelijkheid wil, legt hij volgende vragen aan de minister voor :

1. Wat is de stand van zaken in dit dossier ?
2. Wat zal de capaciteit van de gevangenis zijn en om hoeveel extra arbeidsplaatsen gaat het ?
3. Welke gemeenten zijn vooralsnog uitgekozen als mogelijke inplantingszone ?

4. Op basis van welke criteria zal een uiteindelijke beslissing genomen worden ?

5. In welke mate kan dit dossier, in samenspraak met de Vlaamse minister voor tewerkstelling, als hefboom gebruikt worden om de tewerkstelling in Zuid-Limburg te bevorderen, gezien de economische malaise ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister wenst zich niet uit te spreken over die elementen van de vraagstelling waarvoor hij niet bevoegd is. Door de Regie der Gebouwen zijn een aantal mogelijke locaties voor een nieuwe gevangenis in Limburg onderzocht. Hierover werd informeel overleg gepleegd met de administratie AROHM. De procedure bevindt zich momenteel nog steeds in een fase van informeel overleg.

De minister deelt mee dat Diepenbeek, Genk, Hasselt, Kortesseem en Tongeren als mogelijke locatie in aanmerking komen. Al deze locaties zijn echter strijdig met de thans in de gewestplannen vastgelegde bestemmingen. Een gewestplanwijziging is dan ook noodzakelijk.

Op basis van de gegevens die de Regie der Gebouwen heeft overgemaakt worden de voorstellen thans getoetst aan de principes van het door de Vlaamse regering vastgesteld Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Zodra er een concrete aanvraag door de Regie der Gebouwen wordt ingediend, kan dit dossier verder onderzocht worden.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

De vraagsteller stelt dat de diensten toch, ook in deze informele fase, op de hoogte moeten zijn van de verschillende punctuele gegevens waarnaar hij vroeg, o.a. de capaciteit van de gevangenis, gezien het ruimtebeslag dat hiermee gepaard gaat. Hij vraagt of de minister dit dossier ook niet als middel voor de economische reconversie van bepaalde regio's beschouwt.

De minister erkent het belang van de tewerkstellingseffecten van dit project, maar stelt dat hij in eerste instantie de beoordeling vanuit de invalshoek van de ruimtelijke ordening moet maken. Deze beoordeling kan aangevat worden zodra de Regie der Gebouwen een voorstel indient.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 9 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de aanbevelingen door de Vlaamse Havencommissie

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De Vlaamse Havencommissie (VHC) heeft in een officiële nota, gericht aan de minister, een zevental aanbevelingen gedaan om de concurrentiepositie van de vier Vlaamse havens duurzaam te versterken. Deze aanbevelingen zijn gebaseerd op een onderzoek uitgevoerd door het studiebureau "Economic and strategic Evaluation Group". Dit onderzoek analyseert de pro's en contra's van de Vlaamse havens en de kansen en bedreigingen.

Zo vermeldt de vraagsteller dat de VHC voorstander is van :

- een Vlaamse overheid die de inspanningen van het bedrijfsleven en havenautoriteiten ten volle ondersteunt en integreert in een globaal sociaal-economisch beleid. Dit moet de doelstelling worden van het havenbeleid van de toekomst ;
- een betere samenwerking tussen de vier Vlaamse havens, rekening houdende met de autonomie van de havenbesturen. Antwerpen krijgt het statuut van "mainport" zonder daarom van een voorkeursbehandeling tegenover de andere havens te genieten ;
- gelijke werkingsvoorwaarden voor de havens, nodig voor een loyale concurrentie. De VHC denkt hierbij onder meer aan : pensioenregeling, het ter beschikking stellen van gronden, voogdij, financiële relaties met andere overheden, enz. ;
- een grotere inspanning van het Vlaamse Gewest op het vlak van de transportinfrastructuur ;
- een integratie van de administratie Waterwegen en Zeewezen in het algemeen sociaal-economisch beleid ;

- het nemen van initiatieven door het bevoegde paritair overleg in verband met arbeidsvoorwaarden.

Ten slotte merkt de VHC op dat de federale overheid op velerlei vlakken bevoegd is wat betreft de werking van de haven (douane, gezondheidsinspectie, spoorwegen) doch nauwelijks interesse heeft voor de havenbelangen.

De heer Pieter Huybrechts wil van de minister vernemen in welke mate hij reeds rekening heeft gehouden met de aanbevelingen en de opmerking van de VHC ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister verheugt zich over de belangstelling voor de studie "sterkte-zwakte-analyse van het Vlaams havenbeleid", die met kredieten van de begroting Openbare Werken werd gefinancierd. In de studie worden basisvoorstellen gedaan voor een verbeterd havenbeleid.

Een viertal belangrijke lessen kunnen eruit worden getrokken.

Vooreerst kan, zo verduidelijkt de minister, de efficiëntie van het havenbeleid verbeterd worden door organisatorische ingrepen zoals de oprichting van een havencel binnen de Administratie Waterwegen en Zeewezen van het Departement LIN. Deze cel moet onder meer gepast kunnen inspelen op ontwikkelingen binnen de internationale instellingen. De administratie werkt nu een voorstel uit om deze cel te implementeren.

Hierbij mag geen sprake zijn van centralisme : de verschillende actoren binnen de havenwereld moeten elk op hun niveau verantwoordelijkheden opnemen.

Ten tweede heeft de Vlaamse overheid een duidelijke ondersteunende en sturende rol te spelen in het havengebeuren. Naast de huidige rol op het gebied van uitbouw voor infrastructuur, zal de aandacht meer dan vroeger ook gaan naar de socio-economische rol van de havens. Eén van de essentiële opdrachten in het havenbeleid is de verzekering van gelijke werkingsvoorwaarden. Het ontwerp van havendecreet moet in principe een duurzame oplossing bieden. Verder zal de minister concrete stappen zetten om meer aandacht te krijgen van de federale overheid, voor havengebonden materies waarvoor zij nog bevoegdheid hebben.

Ten derde verklaart de minister dat de voorstellen die werden gedaan inzake de verbetering van de besluitvormingsprocedure voor investeringen, door hem in overweging genomen worden. De besluitvormingsprocedure voor investeringsprojecten kan niet worden losgemaakt van de financiering ervan. Aansluitend op een havendecreet, dat gelijke werkingsvoorwaarden schept voor de verschillende havens, wordt een financieringsdecreet voorbereid.

De studie wijst ten slotte op de kansen van meer netwerkvorming tussen de Vlaamse havens. De minister wil graag dit proces, met respect voor de autonomie van de havenbesturen, ondersteunen. Dit kan onder meer door de investeringsstrategie af te stemmen op de sterke troeven van elke haven en door de grootste knelpunten bij prioriteit weg te werken.

Het feit dat 4 punten uit deze studie worden benadrukt, betekent niet dat geen aandacht aan de overige aanbevelingen wordt geschonken, zo besluit de minister.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

De vraagsteller had graag van de minister vernomen hoe hij de federale overheid ertoe zal brengen meer aandacht aan de Vlaamse havenbelangen te besteden. De minister is van oordeel dat de inspanningen die de federale overheid op bepaalde domeinen levert, bepalend zijn voor de havens.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 9 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het uitblijven van een beslissing over de wijziging van het gewestplan Mechelen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Beleidsverantwoordelijken worden bijna dagelijks geconfronteerd met het werkgelegenheidsvraagstuk. Zo ook lanceren de ministers van de Vlaamse en federale regering regelmatig standpunten m.b.t. tewerkstelling die er op wijzen dat de werkgelegenheid hen zeer nauw aan het hart ligt en dat zij de werkgelegenheid wensen te stimuleren. Nochtans zijn er een hele reeks bekende problemen waarvoor geen oplossing bestaat, of een oplossing lang uitblijft. De vraagsteller wijst o.m. op de hoge loonkost, de uitdaging van de permanente vorming om de kloof onderwijs-arbeidsmarkt tegen te gaan. In deze context is een doorzichtig vergunningsbeleid wenselijk : potentiële ondernemers worden immers afgeschrikt door administratieve rompslomp, gevestigde ondernemers denken aan delocalisatie. De oorzaak van delocalisatie is niet zozeer te vinden in een gebrek aan uitbreidingsmogelijkheden. De reden is eerder dat de wijzigingen aan de gewestplannen en BPA's zo lang aanslepen dat er niet snel kan ingespeeld worden op de wijzigende economische realiteit. Het instrument van 'BPA voor zonevreemde bedrijven' zou een oplossing kunnen zijn, maar er zijn weinig voorbeelden bekend. Deze procedure doorkruist bovendien de procedure van het ruimtelijk structuurplan.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten vraagt zich af waarom aanvragen tot gewestplanwijzigingen zo lang blijven liggen. In het concrete geval van de gewestplanwijziging Mechelen sleept dit al 2,5 jaar aan, op gevaar af dat de betrokken bedrijven (met een potentiële 2.000 arbeidsplaatsen) naar andere regio's, zelfs naar andere landen trekken waar het flankeringsbeleid vriendelijker en aantrekkelijker is. Andere ministers van de Vlaamse regering verklaarden recent dat er snel een oplossing voor een

welbepaald bedrijf zou komen. De vraagsteller wil de juiste stand van zaken in dit dossier vernemen.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister stelt dat hij evenzeer als de vraagsteller bekommerd is om de werkgelegenheid en niet de gewoonte heeft om bewust bepaalde gewestplanwijzigingen of BPA's te laten liggen. Sinds 1996 en de goedkeuring van het ontwerp-RSV is het de bedoeling om geen ad hoc wijzigingen door te voeren, tenzij om dwingende en/of juridische redenen zoals o.a. na uitspraken van de Raad van State of wegens werken van algemeen belang. Wél worden in principe globale gewestplanwijzigingen aangepakt voor alle gemeenten binnen de perimeteer van dat gewestplan en voor de vier structurele componenten uit de opties van het RSV, nl. voor de stedelijke gebieden, de economische activiteiten, het buitengebied en de lijninfrastructuur.

Zoals de vraagsteller ongetwijfeld weet, is in de recente gewestplanwijziging voor Antwerpen het tracé voor de tweede havenontsluiting, met als eindpunt het spoorknooppunt Lier dat uitgetekend is op het gewestplan Mechelen, niet opgenomen. Dit dossier ligt gevoelig omwille van de zware technisch-ruimtelijke impact. De verschillende alternatieven moeten degelijk gemotiveerd en geëvalueerd worden. Hierbij duiken er steeds nieuwe varianten op uit de respectievelijke gemeenten of buurtcomités die het spoor niet in hun achtertuin willen zien passeren.

Er zijn reeds enkele maanden geleden contacten geweest met het welbekende bedrijf te Lier, waarin de bekommernis van de minister om de uitbreidingsproblematiek aan te pakken via een gewestplanwijziging, werd verwoord. Het concrete dossier voor opname in de gewestplanwijziging is klaargemaakt door de administratie. Om binnen een korte tijdsperiode geen twee openbare onderzoeken voor eenzelfde gewestplan in de gemeente te moeten organiseren, wordt er totnogtoe voor geopteerd dit op te nemen bij de herzieningen van de gewestplannen Antwerpen en Mechelen voor de tweede havenontsluiting, en dit samen op de agenda te plaatsen met nog enkele werken van openbaar nut in het Mechelse, o.a. een waterzuiveringsstation, containerpark, enz.

De minister verwijst naar eerdere antwoorden waarin een standpuntbepaling van de Vlaamse regering over de tweede havenontsluiting werd aangekondigd. Hierna zal de gewestplanwijziging

zo vlug mogelijk op de agenda van de Vlaamse regering staan.

Volgens de minister moet er voor dit specifiek probleem dringend een beslissing vallen. Mocht er op korte termijn geen oplossing voor de tweede havenontsluiting komen, dan neemt de minister zich voor om, via een gedeeltelijke inderziensstelling van het gewestplan Mechelen, deze belangrijke aangelegenheid te regelen.

De minister concludeert dat er al een inspanning gedaan is om het geschetste probleem aan te pakken en niet te wachten op de globale herziening van het gewestplan Mechelen, die later voor 1998 gepland is.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

Vraagsteller vraagt of zij het antwoord van de minister zo mag begrijpen dat de principiële koppeling van de havenontsluiting en de industriële vestiging, kan opgegeven worden indien dit te veel tijd zou kosten. De minister beaamt dit, en voegt toe dat deze principiële koppeling enkel ingegeven is om al te veel opeenvolgende openbare onderzoeken te vermijden. Mocht er geen eenduidige oplossing kunnen gevonden worden, voor het ene of het andere dossier, dan mag de voortgang van het gelinkte dossier niet tegengehouden worden.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 9 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de vervuiling met zware metalen van de berm E17 te Rekkem-Menen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Medio jaren '60 werd 38.000 m³ chroomafval gestort om een gleuf langs de E17 te Rekkem-Menen op te vullen. OVAM heeft, na metingen die zij 6 jaar geleden uitvoerden, deze plaats als 'black point' gecatalogeerd. Het totale chroomgehalte bedroeg 1.630 mg/kilo. Toen kon men nog geen definitieve uitspraak doen over de gevolgen inzake de grondwaterverontreiniging. Nu komt het chroomafval aan de oppervlakte te liggen. Op 28 mei 1996 heeft de heer Carl Decaluwé de milieuaspecten van deze vervuiling via een vraag om uitleg bij minister Kelchtermans aangekaart. Door minister Kelchtermans werd voorgesteld overleg te plegen met Openbare Werken om tot concrete oplossingen te komen inzake de veiligheid en uiteindelijke sanering van deze bodemvervuiling. Bij de afdeling Wegen zou men bereid zijn maatregelen te nemen. Op het terrein zelf valt echter weinig te merken van enige activiteiten of maatregelen.

Vandaar volgende vragen aan de minister :

1. In welke mate werd door Openbare Werken reeds een oriënterend bodemonderzoek gevraagd teneinde de omvang en de ernst van de verontreiniging te bepalen ?
2. Zo ja, welke zijn de resultaten ?
3. Zo nee, is de minister bereid spoedig een oriënterend bodemonderzoek te vragen ?

4. Welke andere preventiemaatregelen, bijvoorbeeld een zone afbakenen, zijn reeds door Openbare Werken genomen om de gezondheid niet in gevaar te brengen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister wijst er op dat een oriënterend bodem-onderzoek reeds uitgevoerd werd in november 1996. Uit het onderzoek blijkt op één zone een historische chroomverontreiniging. Voor een tweede zone is de verontreiniging twijfelachtig en bevindt deze zich misschien onder de autosnelweg E17.

In afspraak met de Openbare Afvalmaatschappij voor het Vlaamse Gewest werd een beschrijvend bodemonderzoek aangevraagd. Dit onderzoek zal door de Openbare Afvalmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, op kosten van de administratie Wegen en Verkeer, worden uitgevoerd. Op 6 november 1997 werd de Openbare Afvalmaatschappij aan deze zaak herinnerd. Door de Openbare Afvalmaatschappij werd geen enkele preventiemaatregel gesuggereerd. De vervuiling ligt onder het autosnelwegmassief en deels in de industriezone-L.A.R., zodat onmiddellijke maatregelen blijkbaar niet zo dringend zijn.

In functie van de verdere afhandeling van het dossier door OVAM zal bepaald worden welke maatregelen zich al dan niet opdringen. Voor de verdere vragen m.b.t. de verdere afhandeling van dit dossier verwijst de minister naar zijn collega, de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

Op de vraag tot verduidelijking van de vraagsteller, bevestigt de minister dat na het beschrijvend onderzoek zal gehandeld worden.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken

Vergadering van woensdag 10 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Joris Van Hauthem, vaste secretaris van de Commissie

Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de inspanningen van de Vlaamse regering om van 11 juli een officiële betaalde feestdag in Vlaanderen te maken

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller herinnert vooreerst aan de resolutie betreffende de erkenning van de officiële feestdag van de Vlaamse Gemeenschap, die op voorstel van de heren Chris Vandebroeke, Jean-Marie Bogaert en Kris Van Dijck op 10 juli 1996 unaniem door het Vlaams Parlement werd aangenomen (Zie Stuk 246 (1995-1996) – Nrs.1 en 2). Daarin verzocht het Vlaams Parlement de minister-president van de Vlaamse regering een overleg op gang te brengen met zijn collega's van de andere gemeenschapsregeringen om tot een gezamenlijke standpuntbepaling te komen met betrekking tot het toevoegen van de officiële feestdag van de gemeenschappen aan de lijst van de betaalde feestdagen. Bovendien gelastte het Parlement de minister-president van de Vlaamse regering om samen met zijn collega's van de andere gemeenschapsregeringen bij de federale overheid aan te dringen op een volwaardige erkenning als betaalde feestdag van de officiële feestdag van de respectieve gemeenschappen. Op 8 januari 1997 stelde de heer Chris Vandebroeke een mondelinge vraag over de uitvoering van deze resolutie (mondelinge vraag van 8 januari 1997 van de heer Chris Vandebroeke tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het overleg met de federale overheid betreffende het instellen van een officiële betaalde feestdag van de Vlaamse Gemeenschap op 11 juli, Handelingen 1996-1997, nr. 21).

Uit het antwoord van de minister-president op deze mondelinge vraag is onder meer gebleken dat de Franse Gemeenschap geen vragende partij is voor een betaalde officiële feestdag en dat Vlaan-

deren dus alleen staat met zijn vraag bij de Vlaamse regering. Ten tweede kon uit het antwoord van de minister-president worden afgeleid dat het Vesoc bereid is om het dossier in al zijn aspecten te bekijken. Het kostprijsselement van een bijkomende feestdag en met name de weerslag op economie en werkgelegenheid diende nog verder te worden onderzocht. Ten slotte heeft de minister-president in zijn antwoord aangekondigd dat de Vlaamse regering zich zou inspannen om, samen met de sociale partners, binnen het Vesoc tot vooruitgang te komen in het overleg terzake. De spreker wijst er in dit verband op dat er op de officiële lijst van feestdagen in Europa, zoals gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschap van 25 maart 1997, verschillende regionale feestdagen voorkomen. Opmerkelijk is volgens hem ook dat 2 november enkel in België een officiële feestdag is en dat Brussel Kermis als officiële feestdag wordt vermeld.

Concreet wil de vraagsteller van de minister-president vernemen welke pogingen hij sedert januari 1997 heeft gedaan om, ondanks de moeilijkheden, toch te trachten beweging te houden in het dossier '11 juli – betaalde feestdag', en dit zowel op politiek vlak, namelijk wat het overleg met gewesten en gemeenschappen en met de federale regering betreft, als op het vlak van het overleg met de Vlaamse sociale partners van het Vesoc. Ten tweede vraagt hij hoever het staat met het onderzoek naar de kostprijs en de economische implicaties.

2. Antwoord van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

De minister-president verwijst in zijn antwoord vooreerst naar het door de vraagsteller reeds geciteerde antwoord op de mondelinge vraag van de heer Chris Vandebroeke van 8 januari 1997. Daarbij werd meer bepaald gesteld dat de Vlaamse regering blijft ijveren voor de erkenning van 11 juli als verlofdag en dit dossier informeel heeft aangekaart in het Vesoc-overleg. De zaak bleek bij de sociale partners niet eenvoudig te liggen, vooral ingevolge het belangrijke kostprijskaartje. Bovendien is de Franse Gemeenschap in dit dossier vooralsnog geen bondgenoot.

De minister-president stelde in zijn antwoord van 8 januari 1997 ook dat de kostprijs en de weerslag op de economie en de werkgelegenheid van het invoeren van een bijkomende feestdag nog verder dienen te worden onderzocht. Hij heeft dan ook

opdracht gegeven aan de planningsdienst van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap om de kost van een extra officiële verlofdag op 11 juli te becijferen. Uitgaande van de omzetgegevens werd het effect op de toegevoegde waarde berekend. De macro-economische kost van een officieel betaalde feestdag wordt geraamd op 0.29 tot 0.32 percent van de bruto toegevoegde waarde voor Vlaanderen. In 1993 kwam dit neer op ongeveer 12 miljard frank. Dit bedrag kan voor 1998 rond de 14 miljard frank geraamd worden. Volgens de administratie mag deze geraamde kostprijs als een goede schatting van de werkelijke kostprijs beschouwd worden.

De minister-president neemt zich voor om het dossier opnieuw te agenderen op het Vesoc-overleg, om te komen tot een gemeenschappelijke opstelling met alle sociale partners.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van woensdag 10 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het Verrebroekdok in de Waaslandhaven

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller wijst er op dat Agalev in het verleden steeds vragen heeft gesteld bij de economische haalbaarheid van een stukgoeddok, in een markt die niet expanderend is. Bovendien zijn er leegzuigeffecten van trafiek van oudere gedeelten van de rechteroever naar het Verrebroekdok op de linkeroever. De vorige minister van Openbare Werken heeft deze kritiek naast zich neergelegd, en was van oordeel dat deze trafiek wel degelijk een groeiemarkt is en dat hiervoor investeringen in Antwerpen, Gent en Zeebrugge nodig waren. Het ombouwen van het Doeldok voor deze bestemming was volgens hem niet mogelijk.

Tot de verbazing van de vraagsteller, leest hij in Trends van 23 oktober 1997 dat de heer E. Bruyninckx verkondigt dat "het Verrebroekdok niet voldoende haveninkomsten zal genereren om de investering door een privé-bedrijf te verantwoorden" en dat "de stukgoedtrafiek zeker geen expanderende markt is".

Vandaar dat hij op volgende vragen van de minister een antwoord verwacht :

1. Is de minister het eens met de stelling dat de stukgoedmarkt niet bepaald een expanderende markt is ?
2. Is de minister het eens met de heer Bruyninckx die twijfelt aan de inkomsten van het Verrebroekdok ?
3. Hoe valt de uitspraak van de heer Bruyninckx te rijmen met de beslissing om reeds twee derde van het dok te bouwen ?

4. Is de minister bereid om de uitbouw van het Verrebroekdok te beperken tot één derde of twee derde van het project ?

5. Zijn er nog andere bedrijven dan Hessennatie, die opties hebben genomen voor een concessie ?

2. *Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening*

De minister stelt vast dat het stukgoedverkeer een sterk groeiende markt is, in het bijzonder in Antwerpen, maar dat deze groeitrend bijna volledig toe te wijzen is aan het gecontaineriseerde stukgoedverkeer. Het conventionele stukgoedverkeer is op dit ogenblik een stagnerend marktsegment.

Gezien in een breed maatschappelijk kader verdient echter het klassieke stukgoedverkeer alle aandacht. Antwerpen is binnen de range en vermoedelijk zelfs wereldwijd, leider in dit marktsegment en Antwerpen moet deze positie bewaren omdat deze sector een zeer hoge tewerkstellingsgraad en toegevoegde waarde heeft, aldus de minister. Het behoud van deze positie vergt een inspanning op infrastructureel vlak omdat de commerciële havensector slechts reageert op korte termijn en pas hiertoe in staat is op voorwaarde dat op infrastructureel vlak de uitrusting ter beschikking is. Het Havenbedrijf Antwerpen van zijn kant geeft vandaag de dag via een actieve offensieve prospectie en via zijn tariefpolitiek nieuwe kansen aan deze trafieksector. Eén goederenbehandelaar heeft reeds een optie genomen op een deel van het dok.

De verwachte inkomsten van het Verrebroekdok, in relatie tot de huidige financieringstechniek, vormen volgens de minister op zich geen probleem. De inkomsten van het Verrebroekdok voor het Havenbedrijf bestaan uit havenrechten en inkomsten van de concessies van de havengronden. Het belangrijkste deel van deze inkomsten wordt aangewend voor de globale exploitatie van de haven (sleepboten, sluisbedieningen, onderhoud kaaien, dokken en baggerwerken, ...). Indien een privé-onderneming, die het dok zou bouwen, naderhand niet zou kunnen beschikken over én de havenrechten én de concessiecijnzen afkomstig van het dok, is het geheel voor haar niet batig. Het Havenbedrijf van zijn kant kan echter de inkomsten uit het dok niet geheel afstaan aan de privé-onderneming omdat in dat geval het algehele exploitatie-evenwicht van de totale haven in gevaar komt. De huidige formule waarbij de aanleg en exploitatie

geschiedt via overheidssectoren verdient daarom nog steeds de voorkeur.

Wat de derde en vierde vraag betreft, stelt de minister het volgende. Deel I aan de oostelijke zijde van het Verrebroekdok was reeds voor de start van de uitvoering bestemd voor een onmiddellijk nabijgelegen overslagbedrijf. Deel II aan de westelijke zijde is uit nautisch standpunt gewenst en vormt het cruciaal vereiste aanbod aan kaailengte, welke in relatie tot de noodzaak van de markt, vanuit het beleid vooraf ter beschikking dient gesteld omdat de privé-sector hierop kan inspelen en om onder meer haar maatschappelijke en sociaal-economische taak te vervullen. De verdere latere fasering voor deel III, dient nauw aan te sluiten op de vraag die naderhand uit de sector tot stand zal komen. In tegenstelling tot de contai-

nersector, waar de noodzaak om nieuwe faciliteiten nijpend wordt ondervonden, vereist de klassieke stukgoedsector een stimulans van overheidszijde. Het project is reeds voor 2/3 toegewezen waardoor de overheid tegemoetkomt aan de net geschetste doelstellingen.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

De vraagsteller wil weten of er naast Hessennatie nog een ander bedrijf belangstelling heeft. De minister antwoordt dat nog een ander bedrijf reeds sterke interesse heeft laten blijken, maar dit heeft nog niet geleid tot het lichten van een optie.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van woensdag 10 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de betwistingen bij de bouw van het Verrebroekdok in de Waaslandhaven

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Agalev heeft reeds bij de start van de werken voorspeld dat er, wegens onduidelijkheden in het bestek, betwistingen zouden rijzen met de aannemers van het Verrebroekdok. De eerste betwisting draait rond de kwaliteit van het soort cement, en meer bepaald over het keuringsmerk dat deze cement moet hebben. De tweede betwisting gaat over de stabiliteit van de kaaimuren. De stabiliteit zou in het gedrang komen door een kleilaag. Momenteel wordt er nog nauwelijks verder gewerkt op de site, in alle geval wordt de volgende fase van de werken niet aangevat.

In dit kader legt de heer Jos Stassen volgende vragen voor aan de minister :

1. Waarover gaan de juridische betwistingen tussen de aannemers en de bouwheer (het Vlaamse Gewest en het Autonoom Havenbedrijf Antwerpen) precies ?
2. Hoe verloopt deze rechtszaak ?
3. Heeft de discussie over de stabiliteit van de kaaimuren gevolgen voor de uit te voeren werken ? Aangezien de problemen van stabiliteit zich vooral voordoen bij het laatste gedeelte van de kaaimuur, zou een schrapping van het laatste stuk van het Verrebroekdok een oplossing kunnen zijn.
4. Hoe beoordeelt de minister de juridische stappen van de aannemers ? In deze sector is het immers ongebruikelijk dat zo snel een juridische actie wordt ondernomen, aangezien de aannemers later nog met dezelfde overheid moeten werken.

5. Welke conclusies in verband met het opstellen van de bestekken voor openbare aanbestedingen voor grote werken zoals het Verrebroekdok, trekt de minister uit de huidige moeilijkheden ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Vooraleer te antwoorden op de gestelde vragen, wenst de minister enkele rechtzettingen te doen. De bouwprijs van het Verrebroekdok bedraagt niet, zoals door de vraagsteller gesteld, 14 miljard frank. Het bouwkundig gedeelte van het werk kost 3,3 miljard frank ; het totale werk (bouwkundig gedeelte, wegeniswerken, baggerwerken en werken voor natuurbescherming inbegrepen) kost 5,3 miljard frank. Bovendien wijst de minister er op dat de werken ten tijde van de openbedrijvendag niet stillagen. Ze liggen trouwens nu ook niet stil. Enkel de grondwerken voor het voortzetten van de bouw van de kaaimuren kennen geen voortgang. Ten slotte vermeldt de minister dat de bouwheer van het Verrebroekdok, het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen is ; het Vlaamse Gewest levert de leidend ambtenaar, het toezichts- en controlepersoneel en neemt 60 % van de kostprijs van het werk op zich.

De minister stipt aan dat de aanleg van het Verrebroekdok gestart is op 1 september 1996 en dat nog in 1996 vastleggingen geschied zijn en de opdrachten aan de aannemer toegewezen voor ca. 2/3 van het totale bedrag van de werken burgerlijke bouwkunde. Dit houdt in dat zowel de kaaimuren deel I, aan de oostelijke zijde van het dok, kant Vrasendok, als deel II aan de westelijke zijde, kant Verrebroekdok-Kieldrecht zijn toegewezen. Het derde deel zal het gedeelte kaaimuren omvatten ter hoogte van en ten zuiden van de Sint-Michielstraat vlakbij Verrebroek. In 1996 is eveneens een opdracht toegewezen voor de aanleg van de "Hoogschoorweg" ten zuiden van en omheen het Verrebroekdok om aldus een verbinding te kunnen vormen tussen de Hazopweg nabij het Vrasendok en de Sint-Michielstraat nabij Verrebroek. De bereikbaarheid van de kaaimuren deel II zal verzekerd worden door een opdracht wegenis "de Blikkern", een wegverbinding ten westen van het Verrebroekdok. Op dit ogenblik zijn nog geen opdrachten toegewezen om baggerwerken in het dok uit te voeren.

Meer in detail antwoordt de minister het volgende op de gestelde vragen met betrekking tot het verloop der werken.

Wat de eerste vraag betreft, verduidelijkt de minister dat het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen op 11 april 1997 een dagvaarding ontving om te verschijnen in kort geding. De verzoekers, zijnde de aannemer en de voornaamste onderaannemer, vroegen aan de rechtbank de machtiging om Komo-gekeurd cement te mogen gebruiken in plaats van het Benor-gekeurd cement zoals voorgescreven in het bestek. Hoewel het Vlaamse Gewest niet rechtstreeks was gedagvaard, werd het vanwege de technisch ondersteunende opdracht door het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen opgeroepen om vrijwillig tussen te komen.

Op 19 september 1997 werd het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen en het Vlaamse Gewest (rechtstreeks) in kort geding gedagvaard door dezelfde verzoekers om van de rechtbank machtiging te bekomen om de werf te schorsen en om een college van deskundigen te laten aanstellen om de stabiliteit te onderzoeken.

Antwoordend op de tweede vraag, stelt de minister dat de rechtbank het verzoek van de aannemer in het eerste geding heeft afgewezen. Voor het tweede geding besliste de rechtbank wel tot aanstelling van een college van deskundigen. Het door de rechtbank aangestelde college heeft, voor zover de minister bekend is, nog geen aanvang genomen met haar opdracht.

De globaliteit van het project komt niet in het gedrang. Er zijn momenteel geen plannen om het project slechts gedeeltelijk uit te voeren, aldus de minister die hiermee de derde vraag beantwoordt.

De minister wil zich niet uitspreken over de juridische actie die de aannemers ondernomen hebben.

Het is, zo deelt de minister ten slotte mee, zijn bedoeling om in het kader van de doelstelling van het departement Leefmilieu en Infrastructuur geïntegreerd te werken binnen de administraties rond de vraagstukken met betrekking tot infrastructuur, leefmilieu, mobiliteit en ruimtelijke ordening en pilootprojecten te selecteren. De minister overweegt ernstig om dit project als pilootproject op te dragen aan de administratie.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

De vraagsteller dankt de minister voor het uitvoerig antwoord en meent te weten dat het voorstel van de aannemers voor een oplossing van de problemen inzake stabiliteit, een duidelijke meerkost met zich zou meebrengen. De minister wil het resultaat van het onderzoek terzake afwachten.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant

Vergadering van donderdag 11 december 1997

Vaste verslaggever : de heer Etienne Van Vaerenbergh, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de stand van zaken inzake nieuwe wettelijke maatregelen om nalatige gemeenten ertoe te dwingen de decreten in hun totaliteit uit te voeren

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Het Actieplan van de Vlaamse regering voor de Vlaamse Rand van 26 juni 1996 poneerde de strikte toepassing van de taalwetgeving. De minister heeft aangegeven dat hij dit zeker doet. Er is een eerste omzendbrief in dat verband gestuurd naar de openbare instellingen en er is een tweede omzendbrief naar de gemeenten op komst. In dit Actieplan werd ook gesteld dat de uitvoering van de andere decreetgeving nauwkeurig zal gecontroleerd worden en dat desgevallend ook de wettelijke dwangmiddelen zeer strikt toegepast zullen worden of nieuwe wettelijke maatregelen zullen voorzien worden om nalatige gemeenten ertoe te dwingen de decreten in hun totaliteit uit te voeren.

De vraagsteller herinnert eraan dat in de vroegere beleidsbrief een aantal pijnpunten opgesomd werden : bv. het feitelijk bestaan van een Franstalige muziekacademie in Wezembeek-Oppem.

De heer Van Vaerenbergh verklaart dat recent werd vastgesteld dat bepaalde gemeentebesturen bepaalde opdrachten die hen toevertrouwd werden, weigerden uit te voeren. In dat verband is er de weigering tot het instellen van een openbaar onderzoek in het kader van het RSV en de verbrandingsoven in Drogenbos.

Welke nieuwe wettelijke maatregelen voorziet de Vlaamse regering ?

2. Antwoord van de heer de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

Wat de nieuwe wettelijke maatregelen betreft, verwijst minister Peeters naar het antwoord van de

minister-president op de schriftelijke vraag nr. 178 van de heer Luk Van Nieuwenhuysen over het Actieplan van de Vlaamse regering over de Rand. De mogelijkheid voor een algemene decretale basis om op te treden wordt onderzocht in de interdepartementale werkgroep Vlaamse Rand.

Wat de toepassing van de taalwetgeving betreft, verwijst de minister naar de antwoorden op een reeks parlementaire vragen van de heer Luk Van Nieuwenhuysen (vragen nrs. 62, 177, 132) waarin hij naar de faciliteitengemeenten toe de gedetailleerde overzichten heeft gegeven in welke dossiers de Gouverneur geschorst heeft en in welke dossiers de minister vernietigd heeft.

Wat het toezicht betreft, benadrukt de minister dat iedere minister binnen zijn domein de bevoegdheid heeft toe te zien op de naleving van de taalwetgeving. De minister benadrukt dat op dat vlak de Vlaamse overheid organisatorisch gezien goed zit.

Er is een bestendige controle via de arrondissementscommissaris die rapporteert. De minister is van oordeel dat een algemene decretale basis om op te treden, moet rijpen. Via andere mechanismen, onder meer de v.z.w. De Rand worden de werkaanbiedingen verspreid omdat de faciliteitengemeenten zelf weigeren de werkaanbiedingen kenbaar te maken. De minister is van oordeel dat de Vlaamse overheid – en iedere minister in het bijzonder – in zijn beleidsdomeinen de nodige creativiteit moet aan de dag leggen. De minister verwijst terzake naar zijn optreden in Voeren tegen het infoblad van de gemeente. De manifeste aanval tegen de Vlaamse Gemeenschap in dit blad beantwoordde de minister door zich te verzetten tegen de betaling van de factuur na de procedure via het College van gouverneurs te hebben doorlopen. De minister heeft, zich baserend op de wetgeving, aan de ontvanger de weigering opgelegd om tot betaling over te gaan. Het belangrijkste is dat deze gemeentebesturen gaan beseffen dat ze zeer nauwkeurig worden op de vingers gekeken.

Een andere illustratie van het verscherpt toezicht is het optreden van de Vlaamse overheid in Voeren m.b.t. het sociaal woonproject. Er is de vraag vanuit de gemeente Voeren om een tweede woonproject op te starten. Eén van de voorwaarden is echter dat de gemeente Voeren zelf een woonbehoeftestudie opzet. Na de weigering van het Franstalig gemeentebestuur, heeft de minister, zich baserend op andere criteria, toch beslist dit project door te zetten. Aan minister Baldewijns werd een afwijking gevraagd en toegestaan waardoor de sociale huis-

vestingsmaatschappij. Het Tongers Huis dit project kan realiseren.

De minister besluit dat inderdaad eens moet onderzocht worden in hoeverre effectief een "indeplaatsstelling" kan georganiseerd worden. Organisatorisch is het wellicht geen gemakkelijke zaak om dit tot stand te brengen.

3. Replieken

De vraagsteller verklaart zich tevreden met het antwoord. Hij stelt wel vast dat de Vlaamse overheid in de zes faciliteitengemeenten geconfronteerd zal worden met een actie die erop gericht is Franstaligen aan te werven die tweetalig zijn. Dit is in strijd met de basisvereiste die stelt dat een

Nederlandstalig diploma een conditio sine qua non is. Er moet trouwens een onderscheid gemaakt worden tussen Wezembeek-Oppem en Sint-Genesius-Rode – waar alle personeelsleden Nederlandstaligen moeten zijn, de enige die tweetalig moet zijn is de gemeentesecretaris – en de andere faciliteitengemeenten. De vraagsteller preciseert dat het concreet de bedoeling is een Franstalige politiecommissaris aan te werven die ook in het examen van kennis van de tweede landstaal geslaagd is. Deze praktijk is flagrant in strijd met de taalwetgeving.

De minister engageert zich om dit dossier te onderzoeken.

– Het incident is gesloten.